Lietas arhīva Nr. CA-0017-25/10
ECLI:LV:ZAT:2025:0205.C73624522.7.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2025. gada 5. februārī

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Svetlana Maršāne, tiesnese Inese Belicka un tiesnese Inese Skudra

ar tiesas sēdes sekretāri Inesi Boži,

piedaloties apelācijas sūdzības iesniedzējas prasītājas /Organizācija A/ pārstāvim zvērināta advokāta palīgam Reinim Grandānam, atbildētāja /Persona A/ pārstāvei zvērināta advokāta palīdzei Valērijai Barišņikovai, atbildētāja /Organizācija B/ pārstāvim /Persona B/,

izskatīja atklātā apelācijas instances tiesas sēdē *Cisco Meeting* platformā civillietu /Organizācija A/ (iepriekšējais nosaukums /Organizācija AA/) prasībā pret /Persona A/ un /Organizācija B/ par zaudējumu atlīdzības piedziņu sakarā ar prasītājas /Organizācija A/ apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2024. gada 1. februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2022. gada 4. novembrī /Organizācija A/ (iepriekšējais nosaukums /Organizācija AA/) cēla Zemgales rajona tiesā prasību, turpmāk to papildinot, pret /Persona A/ un /Organizācija B/ par zaudējumu atlīdzības piedziņu, kurā saskaņā ar Civillikuma 1041., 1044., 1649., 1675., 1772., 1773., 1779., 1784., 1786., 2354., 2355. pantu lūdz piedzīt no atbildētājiem solidāri par labu prasītājai nodarītos zaudējumus 7989,58 *euro* un tiesāšanas izdevumus.

Prasība pamatota ar šādiem apstākļiem.

[1.1] 2016. gada 13. janvārī prasītāja saskaņā ar pavadzīmi Nr. /numurs/ nopirka no uzņēmuma /Organizācija D/ 19,16 m^3 apzāģētus bērza dēļus un pārvietoja tos uz adresi /Adrese/, kur uzņēmums /Organizācija C/ nodrošina /vieta/ pakalpojumus (par /vieta/ pakalpojumu sniegšanu /Organizācija C/ izrakstīja prasītājai rēķinu Nr. /numurs/).

2016. gada 2. februārī izkaltēti dēļi iepakoti un novietoti pretī /vieta/ /Organizācija C/ teritorijā. Dēļu pakošanu veica /Organizācija C/ /Persona C/. Kopumā bija 18 pakas, no kurām 16 bija iepakotas plēvē un nostīpotas. Divas pakas vēl nebija sapakotas.

[1.2] 2016. gada 4. februārī /Persona D/, kuru prasītāja bija pilnvarojusi uzraudzīt dēļu kaltēšanas procesu, ieradās /Organizācija C/ teritorijā pārbaudīt dēļus un konstatēja, ka dēļi ir nozagti.

Pārbaudot videoierakstus, konstatēts, ka 2016. gada 3. februārī /Organizācija C/ teritorijā iebrauca kravas automašīna ar vienu šoferi un džips ar trīs cilvēkiem, no kuriem viens bija /Persona A/. Cilvēki, kuri atbrauca ar džipu, organizēja dēļu iekraušanu kravas automašīnā. Kopā tika iekrautas 16 iepakotās pakas, atstājot teritorijā divas neiepakotās. Dēļu iekraušanā kravas automašīnā piedalījās /Organizācija C/ strādnieks /Persona E/ un divi cilvēki, kuri atbrauca ar džipu.

[1.3] 2016. gada 2. martā prasītāja iesniedza policijā iesniegumu par dēļu zādzību.

2016. gada 2. jūnijā Valsts policija pieņēma lēmumu par atteikšanos uzsākt kriminālprocesu, kurā ir norādīts, ka resoriskās pārbaudes laikā pieņemti paskaidrojumi no /Persona A/, kurš savos paskaidrojumos norādījis, ka bijis tiesīgs izvest kravu no /Organizācija C/ teritorijas, jo faktiski uz to brīdi viņa uzņēmumam /Organizācija D/ bija noslēgts nomas līgums ar /Organizācija C/ par /vieta/ nomu. Tāpat /Persona A/ ir norādījis, ka uzskatīja, ka faktiski pārvieto kravu no vienas /Organizācija D/ nomātās noliktavas uz citu. /Persona A/ savos paskaidrojumos norādījis, ka prasītāja ir tiesīga saņemt savu kravu, kas glabājas /Organizācija B/ teritorijā.

2016. gada 2. jūnija Valsts policijas lēmumā norādīts, ka /Persona D/ sniedzis paskaidrojumus saistībā ar prasītājas kokmateriālu zādzību, kuros apliecināja, ka prasītājai piederoši dēļi atvesti un atradās /Organizācija C/, taču 2016. gada 4. jūnijā /Persona D/ konstatējis, ka prasītājas dēļi tur vairs neatrodas.

/Persona D/ informēja policiju, ka pēc videokameru ierakstiem atpazinis /Persona A/ piederošo automašīnu, kas piedalījās dēļu aizvešanā.

Ar 2016. gada 2. jūnija Valsts policijas lēmumu konstatēti šādi fakti: /Persona A/ paņēmis un aizvedis prasītājai piederošos kokmateriālus; kokmateriāli pēc to paņemšanas novietoti glabāšanā /Organizācija B/ teritorijā; /Persona A/ atteicies no dēļu turējuma tiesībām un izteica atļauju prasītājai dēļu izvešanai no /Organizācija B/ teritorijas.

[1.4] 2016. gada 9. septembrī /Persona A/ nosūtīja prasītājai atbildes vēstuli /Persona A/ piederošā uzņēmuma /Organizācija D/ vārdā, kurā norādīja, ka prasītājas dēļi atradās /Organizācija C/ teritorijā, taču sakarā ar finanšu domstarpībām starp /Organizācija D/ un prasītāju, /Persona A/ pieņēmis lēmumu pārvietot dēļus uz /Organizācija B/ teritoriju (jāpiebilst, ka faktiski nekādi darījumi starp prasītāju un /Organizācija D/ nekad nebija notikuši, tāpēc nekādas finanšu domstarpības nemaz nevarēja būt). Tāpat /Persona A/ informēja, ka norādījis policijas /amats/, ka neiebilst pret to, ka prasītāja paņems šos dēļus, ja būs atbilstošs /amats/ lēmums; un, ja /amats/ neiebilst, viņai jāinformē par savu lēmumu /Organizācija B/ /amats/ /Persona B/. Šajā vēstulē arī norādīts, ka dēļi, uz kuriem pretendē prasītāja, ir novietoti atsevišķi /Organizācija B/ noliktavā, /Organizācija B/ /amats/ /Persona B/ ir personīgi pieņēmis šos dēļus glabāšanā un, kad būs atbilstošs /amats/s lēmums, viņš tos izsniegs.

2018. gada 9. martā Valsts policija, izskatot prasītājas iesniegumu, cita starpā konstatēja, ka prasītājas lūgums izsniegt dēļus to likumīgajam īpašniekam – prasītājai – ir apmierināms, jo pirmstiesas procesā notiek apstākļu pārbaude, noskaidrojot dēļu faktisko atrašanās vietu un iespēju tos izņemt un nodot likumīgajam īpašniekam.

[1.5] 2018. gada 9. aprīlī prasītāja nosūtīja /Organizācija B/ /amats/ /Persona B/ e-pastu, kurā informēja par policijas 2018. gada 9. marta lēmumu, taču atbilde no /Organizācija B/ netika saņemta.

2020. gada 15. jūlijā prasītāja vērsās policijā ar lūgumu izsniegt atļauju vai apliecinājumu par to, ka nav aizliegumu vai citu šķēršļu /Organizācija B/ kokzāģētavā esošo – /Persona A/ atvesto, prasītājai piederošo – dēļu izsniegšanai prasītājai.

Pēc paziņojuma saņemšanas no policijas prasītāja vērsās pie /Organizācija B/ ar lūgumu dēļus izsniegt prasītājai, taču /Organizācija B/ atbildēja, ka /Organizācija B/ teritorijā neatrodas zāģmateriālu pakas, kas piederētu prasītājai.

[1.6] Atsaucoties uz Civillikuma 1041., 1044. pantu, prasības pieteikumā norādīts, ka prasītājai kā dēļu īpašniecei ir tiesības atprasīt šos dēļus no jebkuras trešās personas, pie kuras tie atrodas. Dēļus paņēmis /Persona A/ un nodevis glabāšanā /Organizācija B/, taču pašlaik /Organizācija B/ noliedz dēļu esamību pie viņiem, neinformējot, kas ar tiem izdarīts. Iespējams, ka /Organizācija B/ vai nu nodeva dēļus /Persona A/, vai atsavināja kādai trešajai personai, vai arī tie ir gājuši bojā. Pašlaik nav iespējams atprasīt dēļus ar īpašuma prasību, taču ir pamats piedzīt zaudējumus, kas prasītājai radušies dēļu nozagšanas dēļ.

Ņemot vērā, ka dēļi paņemti patvaļīgi, ir pamats piemērot Civillikuma 2355. pantu kopsakarā ar 2354. pantu, no kuriem izriet, ka attiecībā uz atlīdzību par zaudējumu, kas nodarīts ar svešas lietas patvaļīgu paņemšanu,

ir piemērojami Civillikuma 1776.-1792. panta noteikumi. Turklāt nav nozīmes atbildētāju vainas pakāpei, jo atbilstoši Civillikuma 1649. pantam atbildētāji atbild par katru, pat vieglu neuzmanību.

[1.7] Atsaucoties uz Civillikuma 1675. pantu, Augstākās tiesas 2021.gada 12.oktobra spriedumā Nr. SKC-191/2021 pausto atziņu saistībā ar minētā likuma panta piemērošanu, prasības pieteikumā norādīts, ka dotajā gadījumā /Persona A/ veica prettiesisku prasītāja dēļu paņemšanu, ko viņš pats arī ir atzinis, savukārt /Organizācija B/ pašlaik noliedz dēļu esamību pie viņiem, lai gan ir pierādījumi, kas liecina, ka šie dēļi bija nodoti /Organizācija B/ glabāšanā un /Organizācija B/ /amats/ bija informēts, ka konkrētie dēļi ir tikuši nozagti prasītājai un par to tika ierosināts kriminālprocess.

Tādējādi secināms, ka prasītājai radušies zaudējumi abu atbildētāju prettiesiskas rīcības dēļ, līdz ar to abi atbildētāji ir solidāri atbildīgi par prasītājai nodarītajiem zaudējumiem.

[1.8] Tā kā zaudējumi nodarīti ārpus līgumiskām attiecībām, saskaņā ar Civillikuma 1784. pantu atbildētāji atbild par visiem zaudējumiem, proti, gan par tagadējās mantas samazinājumu, gan arī par sagaidāmās peļņas atrāvumu (Civillikuma 1772. pants), gan tiešajiem, gan netiešajiem (Civillikuma 1773. pants).

Tagadējās mantas samazinājums: izdevumi nozagto dēļu kravas iegādei 3448,80 *euro* (atbilstoši kravas iepirkšanas pavadzīmei); izdevumi par dēļu kaltēšanu 1000 *euro* (/Organizācija C/ rēķins par kokmateriālu kaltēšanu). Kopējā tagadējās mantas samazinājuma summa: 4448,80 *euro*. Negūtā peļņa, kas aprēķināma, no kopējiem ieņēmumiem atņemot kopējos izdevumus (norādīts – negūtās peļņas aprēķins) 1050,88 *euro*.

Tādējādi kopējā tagadējās mantas samazinājuma un negūtās peļņas summa ir 5 499,68 *euro*.

Ņemot vērā to, ka kokmateriāli tika nozagti 2016. gada 3. februārī, un patēriņa cenu pārmaiņas 2022. gada maijā, salīdzinot ar 2016. gada februāri, ir 31,8 % (saskaņā ar Centrālās statistikas pārvaldes mājaslapā pieejamo inflācijas kalkulatoru, skat. /Tīmekļvietne A/), atbilstoši Civillikuma 1786. pantam ir pamats zaudējumu summai piemērot inflācijas koeficientu 31,8 % jeb 1748,90 *euro*, tādējādi aktuālā zaudējumu summa ir 7248,58 *euro* kopā 7248,58 *euro* (lietas 1. sējums, 4.-9. lapa).

[1.9] 2023. gada 16. oktobrī prasītāja iesniedza tiesā pieteikumu par prasības summas palielināšanu, lūdzot tiesu piedzīt no atbildētājiem par labu prasītājai nodarītos zaudējumus 7989,58 *euro*.

Pieteikumā norādīts, ka, ņemot vērā, ka kopš 2022. gada maija ir pagājis jau pusotrs gads un inflācija ir pieaugusi, ir nepieciešams atjaunināt inflācijas aprēķinu.

Saskaņā ar Centrālās statistikas pārvaldes mājaslapā pieejamo inflācijas kalkulatoru Patēriņa cenu pārmaiņas 2023. gada septembrī, salīdzinot ar 2016. gada februāri, ir 45,3 % (skat. /Tīmekļvietne B/), tādējādi 2016. gada februārī radušos zaudējumu summa 5499,68 *euro* 2023. gada septembrī atbilst 7989,58 *euro* (pieaugums 2489,90 *euro*) (lietas 2. sējums, 1. - 2. lapa).

[2] Atbildētāja /Organizācija B/ iesniedza rakstveida paskaidrojumus par celto prasību, kuros norādīts, ka prasību neatzīst pilnībā paskaidrojumos norādīto argumentu dēļ (lietas 1. sējums, 67. lapa).

[3] Atbildētājs /Persona A/ iesniedza rakstveida paskaidrojumus par celto prasību, kuros norādīts, ka prasību neatzīst un uzskata to par nepamatotu paskaidrojumos norādīto argumentu dēļ (lietas 2. sējums, 8.-11. lapa).

[4] Ar Zemgales rajona tiesas 2024. gada 1. februāra spriedumu /Organizācija A/ (iepriekšējais nosaukums /Organizācija AA/) prasība pret /Persona A/ un /Organizācija B/ par zaudējumu piedziņu noraidīta.

[4.1] Tiesa, novērtējot pušu pārstāvju argumentus, lietā iesniegtos rakstveida pierādījumus, liecinieka /Persona D/ liecību, atsaucoties uz Civillikuma 1779. panta noteikumiem, atzina, ka prasība ir noraidāma.

[4.2] Tiesa atzina, ka prasītāja nav pierādījusi atbildētāju prettiesisku rīcību.

Ar lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem nav pierādīts fakts, ka atbildētājs /Persona A/ ir izdarījis zādzību.

Prasītājas norāde, ka /Persona A/ kā sava uzņēmuma /amats/ nevarēja nezināt, ka kaltē esošie dēļi pieder trešajai personai, ir nepamatota.

[4.2.1] Tiesa atzina par iespējamu to, ka atbildētājs /Persona A/ varēja kļūdīties, vienlaicīgi paņemot savam uzņēmumam (/Organizācija D/) piederošos kokmateriālus un prasītājas kokmateriālus, jo dēļi atradās teritorijā, kuru nomāja atbildētāja uzņēmums un tie nebija identificējami kā prasītājas manta.

Lietā nav neviena ticama pierādījuma, kas liecinātu to, ka tieši konkrētie kokmateriāli bija prasītājas manta un tās pakas bija norādītajā 19,16 m^3 apjomā. Arī Valsts policija, veicot resorisku pārbaudi un iegūstot iesaistīto personu paskaidrojumus, nav konstatējusi to, ka atbildētājs /Persona A/ būtu saucams pie krimināatbildības par noziedzīga nodarījuma – zādzības – izdarīšanu. Prasītāja nav tiesā iesniegusi arī nevienu pierādījumu, kas liecinātu par atbildētāja /Persona A/ prettiesisku kriminăla rakstura rīcību. Pārvešanas brīdī atbildētāja firma izmantoja savas tiesības. Līdz ar to tiesa pievienojas atbildētāja /Persona A/ pilnvarotās pārstāves viedoklim un atzīst, ka uz dēļu pārvietošanas brīdi nav saskatāms prasītājas tiesību aizskārums no atbildētāja /Persona A/ puses.

[4.2.2] Tiesa piekrita /Persona A/ pilnvarotajai pārstāvei, ka prasītājai nav neviena pierādījuma, ka atbildētājs /Persona A/ būtu rīkojies kā fiziska persona, veicot dēļu pārvietošanu savā vārdā un savās interesēs. Šo faktu nav konstatējusi arī policija, vērtējot prasītājas iesniegumu saistībā ar it kā izdarītu zādzību.

[4.2.3] Tiesas ieskatā vērā nav ņemamas arī prasītājas norādes par to, ka uzņēmumam (atbildētāja /Persona A/) bija jābūt virknei grāmatvedības dokumentu, kas liecinātu, ka uzņēmums šos dēļus bija iegādājies, iekļāvis savā pamatlīdzekļu – preču krājumu sarakstā -, pārvietojis un vēlāk atsavinājis vai iznīcinājis, norakstot no pamatlīdzekļiem, gadījumā, ja uzņēmums pārvietotu savus dēļus no vienas glabātavas uz citu, jo fakts, ka nav noformēti dokumenti normatīvajos aktos noteiktā kārtībā, neizslēdz pašu pārvietošanas iespēju kā tādu.

Vērā nav ņemamas arī prasītājas norādes, ka likvidācijas procesa gaitā šim uzņēmumam vajadzētu norēķināties ar prasītāju kā ar kreditoru, kas nav darīts. Lietā nav iesniegti arī pierādījumi par to, ka /Persona A/ kā /amats/ būtu joprojām atbildīgs par likvidētās firmas /Organizācija D/ rīcību, tāpat šim prasītājas norādītajam apsvērumam nav dots normatīvs pamatojums.

[4.2.4] Tiesa, uzklausot tiesas sēdē liecinieka /Persona D/ liecību, neguva pārliecību, par to, ka tieši atbildētājs /Persona A/ paņēma prasītājas dēļus, nav pierādīta atbildētāja /Persona A/ kā fiziskas personas atbildība un vaina prettiesiskā prasītājas dēļu paņemšanā.

[4.3] Vērtējot prasītājas prasījumu veikt solidāru tai radīto zaudējumu piedziņu arī no atbildētājas /Organizācija B/, kurai glabāšanā /Persona A/ it kā esot nodevis prasītājas dēļus, kas pamatots ar Civillikuma 1675. pantu, tiesa secināja, ka lietā nav tādu pierādījumu, ka atbildētāji kopīgi ir izdarījuši noziedzīgu nodarījumu, proti, lietā nav pierādījumu, ka atbildētāja /Organizācija B/ ir prettiesiski paņēmusi prasītājas dēļus, tāpat, ka, pieņemot glabāšanai, ir zinājusi to prettiesisko izcelsmi.

Ar lietas materiāliem nav pierādīts, ka /Organizācija B/ teritorijā atradās tieši prasītājas norādītie dēļi, kas piederēja prasītājai.

No lietā esošā Valsts policijas 2018. gada lēmuma var tikai secināt, ka /Organizācija B/ uzdots atdot to likumīgajam īpašniekam /Organizācija AA/ dēļus.

Lietā nav iesniegti rakstveida pierādījumi, kas apliecinātu faktus, ka minētais kriminălprocess ticis uzsākts par prasītājas mantu – dēļiem, kas ir pazuduši tieši no /Organizācija C/ teritorijas prasībā minētajā laika posmā un minētajā apjomā. Prasītāja nav iesniegusi pierādījumu lietā par aresta uzlikšanu mantai – dēļiem, kas atrodas /Organizācija B/ teritorijā, vai to nodošanu /Organizācija B/ atbildīgā glabāšanā, no kā varētu izsecināt, par kādiem dēļiem norisinās pirmstiesas process. Tāpat no šī policijas lēmuma nevar secināt, kādi tieši dēļi būtu atdodami

prasītājai. Līdz ar to tiesai nav pamata apšaubīt atbildētājas /Organizācija B/ iebildumus, ka tai ne no prasītājas e-pasta vēstulēm, ne no policijas lēmuma nav bijis skaidrs, kuri tieši dēļi būtu nododami prasītājai.

No lietā esošā atbildētājas /Organizācija B/ pārstāvja sniegtā rakstveida paskaidrojuma nav konstatējams, ka atbildētājas teritorijā uzglabāšanā atradās prasītājas dēļi 19,16 m3 apjomā. Prasītāja šo faktu nav pierādījusi, lietā ir iesniegti tikai /Persona A/ paskaidrojumi (ietverti policijas 2016. gada lēmumā un atbildētāja e-pasta vēstulē), ka nenoteikts daudzums dēļu ir tikuši, turklāt /Persona A/ pārstāvētās firmas vārdā, pārvietoti no /Organizācija C/ uz /Organizācija B/ teritoriju.

Tiesas ieskatā, prasītāja nav pierādījusi faktu par savām tiesībām uz dēļiem, kas atradās atbildētājas /Organizācija B/ teritorijā.

Lietā nav nekādu pierādījumu, ka konkrēti atbildētāja /Organizācija B/ ir rīkojusies prettiesiski, prettiesiski glabājot, aizturot un neatgriežot prasītājai dēļus. No lietā noskaidrotajiem apstākļiem tiesa secina, ka atbildētājai /Organizācija B/ nemaz nebija tiesības atgriezt prasītājai dēļus, kurus glabāšanā viņai ir nodevusi cita persona, ja nav bijis dēļu nodevušās personas atļaujas vai Valsts policijas rīkojuma, kurā konkrēti būtu norādīts, kādi dēļi ir atgriežami.

Tiesai nav iespējas izspriest strīdu par /Organizācija B/ zaudējumu radīšanu prasītājai, ja no tiesas rīcībā esošajiem pierādījumiem nav iespējams gūt pārliecību par prasītājas īpašumtiesībām uz dēļiem, kas atradās /Organizācija B/ teritorijā.

[4.4] Spriedumā norādīts, ka tā kā nav konstatēta atbildētāju prettiesiska rīcība, ir pamats prasības noraidīšanai, neturpinot citu zaudējumu atlīdzības prasības priekšnoteikumu esamības analīzi.

Vienlaikus norādīts, ka tiesa var piekrist atbildētāja /Persona A/ pilnvarotās pārstāves norādītajam, ka prasītāja nav iesniegusi pierādījumus par zaudējumu apjomu, proti, par to, cik katrā pakā tika sapakoti dēļi, vai visās pakās ir bijis vienāds dēļu daudzums un kādā apjomā palika nesapakoti dēļi, nav dots skaidrojums tam, ka iekrautas pārvietošanai tika 16 pakas, nevis 18, bet prasība celta it kā zaudējumi būtu par visu iegādāto apjomu. Tāpat var piekrist atbildētājam, ka prasītāja nav savlaicīgi izmantojusi visas iespējas atgūt savus dēļus, savlaicīgi ceļot prasību, tādējādi samazinot iespējamos zaudējumus. Arī šie apstākļi rada attiecīgas šaubas par prasības pamatotību.

[4.5] Tiesa atzina, ka prasītāja prasības pamatojumā norādītos apstākļus nav pierādījusi un prasība ir noraidāma.

[4.6] Tiesa atzina, ka atbilstoši Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta „a” apakšpunktam, 44. panta trešajai un ceturtajai daļai un no prasītājas par labu atbildētājam /Persona A/ piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi advokāta palīdzes palīdzības samaksai 1198,44 *euro*.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39. panta otro daļu, 42. pantu un no prasītājas valsts ienākumos piedzenami ar lietas izskatīšanu saistīties izdevumi 78,03 *euro* (lietas 2. sējums, 89. - 102. lapa).

[5] Prasītāja /Organizācija A/ iesniedza apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2024. gada 1. februāra spriedumu, pārsūdzot spriedumu pilnā apjomā, lūdzot Zemgales apgabaltiesu apmierināt prasību un piedzīt solidāri no atbildētājiem par labu prasītājai nodarītos zaudējumus 7989,58 *euro*.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[5.1] Zemgales rajona tiesa, pamatojoties uz Civillikuma 1779. pantu, secināja, ka prasītāja nav pierādījusi atbildētāju prettiesisku rīcību, jo nav pierādīts fakts, ka /Persona A/ ir izdarījis zādzību.

Pirmkārt, ņemot vērā, ka konkrētā lieta ir civillieta, nevis krimināllieta, prasītājai nav jāpierāda tieši zādzības fakts, kas ir konstatējams kriminālprocesa ietvaros, jo civiltiesiska atbildība iestājas arī par rīcību, kas nav krimināli sodāma.

Prasītāja ir pierādījusi savas īpašumtiesības uz konkrētiem dēļiem ar dēļu iegādes pavadzīmi un pieņemšanas – nodošanas aktu, kas pierāda, ka šie prasītājas dēļi atradās konkrētā vietā - /Organizācija C/ teritorijā – no kurienes tika paņemti.

Tāpat ir pierādīts, ka prasītājas dēļus no /Organizācija C/ teritorijas 2016. gada 3. februārī paņēma /Persona A/: /Persona A/ to ir atzinis policijā, /Persona A/ to ir atzinis prasītājai un šīs lietas ietvaros atbildētājs šo apstākli ir atzinis.

Tai pat laikā /Persona A/ nav pierādījis, ka bija tiesīgs paņemt prasītājas dēļus, tieši pretēji - /Persona A/ gan policijai, gan prasītājai ir atzinis prasītājas tiesības saņemt atpakaļ savus dēļus, tādā veidā atzīstot, ka /Persona A/ nebija tiesiska pamata paņemt prasītājas dēļus, līdz ar to /Persona A/ saskaņā ar Civillikuma 2357. pantu bija pienākums atgriezt dēļus prasītājai. Lai pierādītu pienākuma atgriezt dēļus izpildi, /Persona A/ bija jāpierāda, ka viņš veica aktīvas darbības, kuru rezultātā dēļi nonāca atpakaļ pie prasītājas. /Persona A/ dēļu atgriešanu prasītājai nav pierādījis.

Apstāklis, ka /Persona A/ 2016. gada 9. septembra vēstulē prasītājai atļāvis paņemt dēļus, tiklīdz būs saņemta policijas atļauja, jo policija esot uzlikusi šiem dēļiem liegumu, nav uzskatāma par pienākuma atgriezt dēļus izpildi, tieši pretēji - policija noliedza lieguma esamību un /Persona A/ nav iesniedzis nevienu pierādījumu par to, ka šāds liegums ir bijis. Bez tam, atbildētāja /Organizācija B/ savā 2017. gada 13. aprīļa ziņā norāda, ka prasītājai, lai saņemtu dēļus, ir jāiesniedz policijas vai /Organizācija E/ (/Persona A/ piederošs uzņēmums) atļauju, proti, /Persona A/ atļauja būtu pietiekama, taču /Persona A/ to nedeva, aizbildinoties ar nepieciešamību saņemt policijas atļauju. Tātad /Persona A/ ir aizbildinājies ar neesošu šķērsli, lai novilcinātu dēļu atgriešanu prasītājai.

Tam, vai /Persona A/ sākotnēji zināja vai nezināja, ka paņem svešus dēļus, šajā gadījumā nav nozīmes, jo /Persona A/ prettiesiska rīcība izpaudās kā dēļu neatgriešana prasītājai, kad /Persona A/ bija skaidrs, ka dēļi pieder prasītājai. No policijas 2016. gada 2. jūnija lēmuma izriet, ka uz šā lēmuma sagatavošanas brīdi /Persona A/ jau noteikti zināja, ka bija paņēmis prasītājas dēļus, tātad atbildētājam /Persona A/ bija jau radies pienākumus dēļus atgriezt, ko viņš neizpildīja.

Tādējādi pirmās instances tiesas spriedumā izteiktais secinājums par to, ka nav saskatāma /Persona A/ prettiesiska rīcība, nav pamatots.

[5.2] Pirmās instances tiesas ieskatā lietā nav neviena pierādījuma, ka /Persona A/ rīkojās kā fiziska persona.

Šajā aspektā ir būtisks apstāklis, ka juridiskas personas /Organizācija D/ un /Organizācija E/, kas figurē šajā lietā, abas piederēja /Persona A/ un viņš bija to /amats/.

Prasītājas prasība tika vērsta pret /Persona A/ kā fizisku personu, pirmkārt, tāpēc, ka /Persona A/ faktiski personiski piedalījās dēļu paņemšanā un šo apstākli /Persona A/ nav noliedzis. Papildus tam 2016. gada 9. septembra vēstulē prasītājai, kuru parakstīja /Persona A/, ir tieši uzrakstīts: ,,es pieņēmu lēmumu pārvietot šos dēļus", tādējādi skaidri parādot, ka lēmumu paņemt prasītājas dēļus pieņēma tieši /Persona A/, nevis, ka viņš būtu rīkojies kāda cita uzdevumā.

No augstāk minētiem apstākļiem izriet, ka prasība ir vēršama pret /Persona A/. /Persona A/ varētu novērst prasību no sevis tikai, ja pierādītu, ka konkrētā gadījumā ir konstatējami Civillikuma 1638. panta apstākļi, proti, ,,tiesību aizskārums, ko izdarījis apakšnieks pēc priekšnieka pavēles, ja darbība nav pati par sevi noziedzīga".

/Organizācija C/ nomas līgums ar /Organizācija D/, uz kuru atsaucas /Persona A/ kā pamatojumu tam, ka laikā, kad no turienes tika paņemti prasītājas dēļi, /Persona A/ uzņēmums bija tiesīgs izmantot šo /vieta/, attiecas tikai uz tiesībām izmantot /vieta/ un neietver svešu dēļu paņemšanu no /vieta/ un pārvietošanu citur.

Zemgales rajona tiesa pamato secinājumu, ka /Persona A/ esot rīkojies uzņēmuma vārdā, ar apstākli, ka no policijas 2016. gada 2. jūnija lēmuma redzams, ka /Persona A/ norādījis, ka dēļus pārvietojis /Organizācija D/ vārdā un interesēs. Pirmkārt, šādas norādes šajā lēmumā nav. Lēmumā minēts, ka /Persona A/ uzskatījis, ka pārvieto dēļus

no vienas /Organizācija D/ nomātas noliktavas uz citu. Šis apstāklis nenozīmē, ka /Persona A/ veica pārvietošanu kā juridiska persona. Otrkārt, tiesa nav ņēmusi vērā, ka policija vērtēja tieši /Persona A/ kā fiziskas personas rīcību. Treškārt, tikai /Persona A/ apgalvojums nav pietiekams pierādījums. Ceturtkārt, /Persona A/ ir sniedzis vairākus pretrunīgus un acīmredzami nepatiesus paskaidrojumus, līdz ar to viņa sniegtie paskaidrojumi vispār nav ticami.

[5.3] Zemgales rajona tiesa uzskatīja, ka nav pamata piedzīt zaudējumus arī no /Organizācija B/, pirmkārt, jo lietā nav pierādījumu, ka /Organizācija B/ būtu prettiesiski paņēmusi prasītājas dēļus un, pieņemot tos glabāšanā, būtu zinājusi to prettiesisko izcelsmi, otrkārt, jo ar lietas materiāliem nav pierādīts, ka /Organizācija B/ teritorijā atradās tieši prasītājas norādītie dēļi, kas piederēja prasītājai.

Prasītāja nekad nav apgalvojusi, ka /Organizācija B/ ir piedalījusies dēļu paņemšanā. Savas prasības pret /Organizācija B/ pamatošanai prasītāja atsaucās uz Civillikuma 1044. un 1046. pantu, tātad, lai prasītājas prasība pret /Organizācija B/ būtu pamatota, ir jākonstatē, ka /Organizācija B/ prettiesīgi aizturēja prasītājas lietu.

To, ka prasītājas dēļus /Persona A/ aizveda uz /Organizācija B/, /Persona A/ apgalvoja gan policijai, gan prasītājai. Arī /Organizācija B/ atzīst dēļu saņemšanu 2016. gada 3. februārī, proti, dienā, kad šie dēļi tika prettiesiski paņemti no /Organizācija C/ (vienīgi savos paskaidrojumos /Organizācija B/ norāda atšķirīgu dēļu paku daudzumu, nesniedzot pierādījumus; tomēr /Organizācija B/ norādītais atvestā materiāla apjoms – 19,1 m^3 - gandrīz sakrīt ar faktiski paņemto apjomu – 19,16 m^3). No /Organizācija B/ paskaidrojumiem izriet, ka vismaz daļa no šiem dēļiem glabājās pie /Organizācija B/ 2,5 gadus, tātad līdz 2018. gada augustam.

Lietā ir iesniegti pierādījumi, ka prasītāja 2017. gada 31. martā nosūtīja /Organizācija B/ policijas /amats/ kontaktinformāciju. 2017. gada 13. aprīlī /Organizācija B/ informēja, ka /amats/ neesot izdevies sazvanīt un, ka, lai saņemtu materiālu, prasītājai ir jāsagādā atbilstošs dokuments no /Organizācija E/ vai no policijas.

Tātad: 2017. gada 31. martā /Organizācija B/ viennozīmīgi jau bija informēta par to, ka pie viņiem atrodas prasītājas dēļi, par kuru zādzības faktu notiek izmeklēšana; /Organizācija B/ atzina, ka šis /Organizācija E/ ievestais materiāls glabājās pie /Organizācija B/; /Organizācija B/ identificē konkrētos dēļus kā /Organizācija E/ ievesto materiālu, kas liecina, ka prasītājas dēļi glabājās pie /Organizācija B/ atsevišķi un /Organizācija B/ nebija šaubu, par kādiem dēļiem ir runa, proti, tie bija identificējami.

Tomēr /Organizācija B/ ilgstoši izvairījās no dēļu atdošanas prasītājai, līdz 2021. gada 8. janvārī /Organizācija B/ nosūtīja prasītājai e-pastu, norādot, ka prasītājas dēļi (zāģmateriāli) pie /Organizācija B/ neatrodas.

Paskaidrojumos tiesai /Organizācija B/ apgalvoja, ka daļu materiālu /Organizācija B/ atsavināja, bet daļa esot sabojājusies, tāpēc iznīcināti, taču nekādus pierādījumus nevienam no šiem apgalvojumiem /Organizācija B/ neiesniedza, lai gan tiesas sēdē /Organizācija B/ pārstāvim tika norādīts uz pienākumu iesniegt pierādījumus, kas apliecina paskaidrojumos minētos apstākļus.

Tādējādi ir pamats secinājumam, ka vismaz kopš 2018. gada 11. aprīļa /Organizācija B/ prettiesīgi aizturēja – izvairījās atdot prasītājai dēļus, kaut gan saskaņā ar pašas /Organizācija B/ paskaidrojumiem vismaz daļa no dēļiem vēl glabājās viņu teritorijā.

Pirmās instances tiesa spriedumā norādīja, ka lietā nav iesniegti pierādījumi, ka kriminālprocess, kura ietvaros tika nolemts uzdot atdot dēļus prasītājai, ticis uzsākts par prasītājas dēļiem, kas ir pazuduši tieši no /Organizācija C/ teritorijas prasībā minētajā laika posmā un minētajā apjomā.

Prasītājas ieskatā, lai gan pašā 2018. gada 9. marta lēmumā šie apstākļi nav minēti, lēmumā minētie apstākļi atbilst lietas apstākļiem – kriminālprocess ir ierosināts par iespējamu nelikumīgu prasītājas mantu aizturēšanu; ir konstatējams, ka runa ir par /Persona A/ veiktu dēļu zādzību un tiek uzdots /Organizācija B/ atdot dēļus to likumīgajam īpašniekam – prasītājai. Prasītājas ieskatā ar šiem apstākļiem ir pietiekami, lai identificētu kriminālprocesu, par kuru ir runa, ņemot vērā, ka nekādi citi kriminālprocesi pēc prasītājas iesnieguma par dēļu paņemšanu nav bijuši ierosināti un lietā nav nekādu pierādījumu par pretējo, un arī atbildētāji nav norādījuši, ka eksistētu vēl kāds cits kriminālprocess par prasītājas dēļu paņemšanu.

[5.4] Atsaucoties uz Civillikuma 2354., 2355., 2356. pantu, apelācijas sūdzībā norādīts, ka /Persona A/ ir pienākums kompensēt paņemtās un neatdotās lietas augstāko cenu, kā arī citus nodarītos zaudējumus.

/Organizācija B/ pienākums kompensēt atprasāmās lietas vērtību, kā arī visus zaudējumus un izdevumus gadījumā, ja nevar atgriezt pašu lietu, izriet no Civillikuma 1047. panta.

Nodarīto zaudējumu, tai skaitā, atrautās peļņas, aprēķinu prasītāja ir iesniegusi tiesā un tas arī nav ticis apstrīdēts no atbildētāju puses.

[5.5] No Civillikuma 1670., 1671., 1674. panta izriet, ka atbildētājiem ir jākompensē vieni un tie paši zaudējumi, bet tikai vienu reizi, proti, nodibinās solidāra saistība pēc likuma.

[5.6] Attiecībā uz dēļu identifikāciju un apjomu apelatore norāda, ka lietā ir iesniegts pieņemšanas – nodošanas akts, kas apliecina, ka 2016. gada 13. janvārī prasītāja nodeva 19,16 m^3 dēļu (bērza apzāģi, apjoms noteikts kā sausam materiālam) /Persona D/ /Organizācija C/ kokmateriālu kaltēšanai un pakošanai. Šis apjoms sakrīt ar nopirkto dēļu apjomu, kas norādīts lietā iesniegtajā dēļu iegādes pavadzīmē.

Lietā ir iesniegta /Persona D/ 2016. gada 3. februārī parakstīta "Paku liste /Organizācija A/, no kuras redzams, ka: visi dēļi tika sapakoti 16 pakās, kopējais apjoms 19,16 m^3 (saskaitot katras pakas apjomu); katra paka ir identificējama, jo katrai pakai ir zināms dēļu biezums, garums, platums, dēļu skaits un kopējais tilpums un katrai pakai šo parametru kombinācija ir pietiekami unikāla, lai paku varētu atšķirt no citām līdzīgām pakām.

Prasītāja norādīja un to liecināja tiesā arī liecinieks /Persona D/, ka /Persona A/ paņēma visas 16 pakas, tātad 19,16 m^3 dēļu, kuras bija jau sapakotas, sastīpotas un gatavas izvešanai. Atsevišķi vēl divās pakās saliktas starplikas, kas nav prece pārdošanai, tās netika ne sapakotas, ne sastīpotas. Prasītāja un arī liecinieks /Persona D/ tiesas sēdē sniedza detalizētu skaidrojumu par šīm starplikām, līdz ar to nav pamatots tiesas secinājums, ka šim apstāklim nav dots skaidrojums.

Arī policijas 2016. gada 2. jūnija lēmumā atreferēti /Persona D/ paskaidrojumi policijai, ka 2016. gada 4. februārī viņš konstatēja, ka /Organizācija C/ vairs neatrodas prasītājai piederošie dēļi. Tas nozīmē, ka visi dēļi - visas 16 pakas – paņemtas.

Lietā ir iesniegti arī prasītājas sākotnējais un papildinātais iesniegums policijā, kurā prasītāja sniedz informāciju, ka paņemtas visas 16 sapakotās un sastīpotās dēļu pakas (pieminot, ka bija vēl divas pakas, kas nebija sapakotas un sastīpotas un tās netika paņemtas). No policijas 2016. gada 2. jūnija lēmumā atreferētajiem /Persona A/ paskaidrojumiem redzams, ka /Persona A/ neapstrīd ne paku skaitu, ne apjomu un atzīst ,,kravas" paņemšanu, proti, visa dēļu kopuma, par kādu iesniegts iesniegums policijā un par kādu apjomu notika policijas izmeklēšana.

[5.7] Zemgales rajona tiesa spriedumā norādīja, ka prasītāja nav savlaicīgi izmantojusi visas iespējas atgūt savus dēļus, savlaicīgi ceļot prasību, tādējādi samazinot iespējamos zaudējumus.

Prasītājas ieskatā šis tiesas secinājums ir nepamatots, ņemot vērā, ka prasītāja ir sniegusi tiesai detalizētu informāciju par dēļu atgūšanas gaitu. Prasītājai uzreiz nebija pamata vērsties tiesā, jo centās panākt dēļu atgūšanu ārpustiesas kārtībā un kriminālprocesa ietvaros. Prasītāja tiesiskā veidā centās atgūt savus dēļus, taču abi atbildētāji prettiesiski izvairījās no dēļu atgriešanas prasītājai, aizbildinoties ar neesošu policijas liegumu un turpinot izvairīties atdot dēļus, kad atbilstošs policijas lēmums tika saņemts.

Tad, kad prasītāja vairs nevarēja prasīt dēļu atgriešanu, prasītājai tā vietā radās tiesības prasīt dēļu vērtības atlīdzinājumu, kā arī pārējo ar dēļu zudumu saistītu zaudējumu atlīdzību: no /Persona A/, pamatojoties uz Civillikuma 2354. – 2356. pantu, 1779. pantu, 1784. pantu, 1786. pantu; no /Organizācija B/, pamatojoties uz Civillikuma 1047. pantu, 1779. pantu, 1784. pantu, 1786. pantu (lietas 2. sējums, 104. - 112. lapa).

[6] Atbildētāja /Persona A/ pārstāve zvērināta advokāta palīdze Valērija Barišņikova iesniedza rakstveida paskaidrojumus par apelācijas sūdzību, kuros norādīts, ka atbildētājs /Persona A/ neatzīst apelācijas sūdzību un

uzskata to par nepamatotu.

Paskaidrojumos norādīti šādi argumenti.

[6.1] Atbildētāja ieskatā spriedumā pareizi konstatēts, ka prasītāja nav pierādījusi atbildētāja /Persona A/ prettiesisku rīcību, jo atbildētāja komercsabiedrībai bija tiesisks pamats turēt kokmateriālus /Organizācija C/ teritorijā. Savukārt /Persona D/ nebija nedz /Organizācija D/, nedz /Organizācija C/ darbinieks, līdz ar to nevar sniegt objektīvus paskaidrojumus par to, vai /Organizācija D/ izmantoja /vieta/ vai tā stāvēja tukša. Prasītājas pakas nebija identificējamas, ko tiesas sēdē apstiprināja pati prasītāja, līdz ar to atbildētājs /Persona A/ nevarēja zināt, ka kopā ar /Organizācija D/ kokmateriāliem tiek aizvesta arī prasītājas manta. Atbildētājs izlietoja tikai savu tiesību pārvest kokmateriālus no vienas teritorijas uz otru. Tādējādi atbilstoši Civillikuma 1636. pantam nav saskatāms prasītājas tiesību aizskārums.

[6.2] Neatbilst patiesībai apelācijas sūdzībā norādītais, ka atbildētāji neesot apstrīdējuši zaudējumu aprēķinu. Atbildētājs /Persona A/ paskaidrojumos, kā arī tiesas sēdē vairākkārt norādīja, ka zaudējumu apmērs 7248,58 *euro* nav pierādīts.

Atbildētājs vērš tiesas uzmanību uz apstākli, ka prasītāja nav iesniegusi pierādījumus par to, cik katrā pakā sapakoti dēļi, vai visās pakās ir bijis vienāds dēļu daudzums un kādā apjomā palika nesapakoti dēļi. Tāpat nav iesniegti pierādījumi par to, kādā apjomā dēļi aizvesti.

Zaudējumu apmēra pierādīšanai prasītāja ir iesniegusi prasītājas sagatavotu paku listi un /Persona D/ sagatavotu paku listi. Prasības pieteikumam pievienotajai paku listei nav nekāda juridiska spēka, jo dokuments neatbilst Dokumentu juridiskā spēka likuma 4. panta pirmās daļas 2. un 3. punktam un otrās daļas 1.-4. punktam. Savukārt /Persona D/ paku liste ir sagatavota pēc tam, kad pakas tika sapakotas, turklāt /Persona D/ pakas nepakoja. Atbilstoši prasības pieteikumā norādītajam dēļi iepakoti 2016. gada 2. februārī un dēļu pakošanu veica /Persona C/. Savukārt 2016. gada 5. februāra iesniegumā Valsts policijai prasītāja ir norādījusi, ka dēļu pakošanu veica 2016. gada 31. janvārī, 1. februārī un 2. februārī /amats/ /Persona E/. Atbildētāja ieskatā /Persona D/ sagatavotā paku liste nepierāda aizvesto dēļu apmēru. Nekādi citi pierādījumi par to lietā nav iesniegti.

Apelācijas sūdzībā prasītāja norāda, ka /Persona A/ neapstrīd ne paku skaitu, ne apjomu un atzīst "kravas" paņemšanu, proti, visa dēļu kopuma, par kādu iesniegts iesniegums policijā un par kādu apjomu notika policijas izmeklēšana.

Pirmkārt, prasītāja nav iesniegusi pierādījumus par to, kādā apmērā dēļi tika aizvesti. Otrkārt, arī policija nav pārbaudījusi, kādā apmērā dēļi tika aizvesti. Treškārt, atbildētājs kā /Organizācija D/ pilnvarotais pārstāvis, sniedzot atbildi uz prasītājas 2016. gada 30. augusta vēstuli, paskaidroja, ka nevar apliecināt dēļu apjomu. Līdz ar to arguments, ka atbildētājs /Persona A/ atzīst kravas konkrētā apjoma paņemšanu neatbilst lietā iesniegtajiem pierādījumiem.

[6.3] Atsaucoties uz Civillikuma 1776. pantu, norādīts, ka, lai gan prasītājai jau 2016. gadā bija zināms, ka dēļi atrodas pie /Organizācija B/, tā nav cēlusi prasību par dēļu atprasīšanu no trešajām personām, kā arī nav veikusi saprātīgas darbības, lai dēļus paņemtu atpakaļ. Prasītājai kā savas jomas speciālistei vajadzēja arī izvērtēt risku, ka neveicot saprātīgas darbības vairāku gadu garumā, lai atgūtu dēļus, tie var sapūt.

Atbildētāja ieskatā prasītāja, ievērojot pienācīgu rūpību, varēja izvairīties no zaudējumiem. Prasītājai atbilstoši Civillikuma 1776. panta trešās daļas noteikumiem ir tiesības prasīt to zaudējumu atlīdzību, no kuriem tai nav bijis iespējams izvairīties, veicot šā panta pirmajā daļā minētos pasākumus. Ņemot vērā, ka prasītājai bija iespēja izvairīties no zaudējumu apmēra, kas tiek pieprasīts prasības pieteikumā, atbildētājs uzskata, ka prasība ir noraidāma pilnā apmērā (lietas 2. sējums, 123.-124. lapa).

[7] Tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzējas prasītājas /Organizācija A/ pārstāvis zvērināta advokāta palīgs Reinis Grandāns uzturēja apelācijas sūdzību un prasību uz tajās norādītajiem pamatiem.

Prasītājas pārstāvis iesniedza rakstveida paskaidrojumus, kuros cita starpā norādīti šādi argumenti.

[7.1] Pirmās instances tiesa kļūdaini atzinusi, ka prasītāja nav pierādījusi atbildētāja /Persona A/ kā fiziskas personas atbildību un prettiesisku rīcību dēļu paņemšanā. Tāpat tiesa ir kļūdaini atzinusi, ka prasītāja nav pierādījusi faktu par savām tiesībām uz tiem dēļiem, kas atradās atbildētāja /Organizācija B/ teritorijā.

[7.2] Turklāt, lai arī atbildētāji principā nav iesnieguši nevienu pierādījumu, no pirmās instances tiesas sprieduma nav konstatējams, kāpēc ir noraidīti prasītājas iesniegtie pierādījumi un kāpēc prasītājas norādītos faktus pirmās instances tiesa ir atzinusi par nepierādītiem.

[7.3] Pretēji pirmās instances tiesas norādei, apskatāmajā situācijā nemaz nebija jāpierāda fakts, ka atbildētājs /Persona A/ ir izdarījis zādzību, ir pilnīgi pietiekami konstatēt atbildētāju prettiesisku rīcību un tas arī atbilstu zaudējumu atlīdzības mērķim.

Pirmās instances tiesa pareizi secinājusi, ka atbildētājs /Persona A/ pārvedis prasītājai piederošos dēļus no /vieta/ teritorijas, to nenoliedz arī pats atbildētājs /Persona A/, turklāt atbildētājs /Persona A/ atzīst, ka tieši viņš izlēma pārvest attiecīgos kokmateriālus.

Vienlaikus konstatējama pirmās instances tiesas pieļautā pretruna, secinot, ka lietā nav neviena ticama pierādījuma, kas liecinātu to, ka tieši konkrētie kokmateriāli bija prasītājas manta un tās pakas bija norādītajā 19,16 m^3 apjomā, taču atbildētājs /Persona A/ attiecīgo apstākli sākotnēji nemaz nenoliedza.

[7.4] Nav saprotams uz kāda pamata pirmās instances tiesa ir piešķīrusi juridisku nozīmi atbildētāja /Persona A/ norādei par to, ka viņš varēja kļūdīties un uzskatīt, ka attiecīgos dēļus ir tiesīgs ņemt un pārvest.

Pirmkārt, civillietas materiālos esošie un pārbaudītie pierādījumi nemaz neapliecina faktu, ka attiecīgajā teritorijā atradās arī /Persona A/ piekritīgi dēļi. Šādu lietas faktisko apstākli nav konstatējusi arī pirmās instances tiesa.

Vēl vairāk – ir konstatējami gluži pretēji apstākļi, proti, liecinieks /Persona D/ 2024. gada 15. janvāra tiesas sēdē konkrēti norādīja, ka tobrīd bija tikai prasītājas atvestais materiāls un attiecīgajā periodā paralēli nebija citu materiālu.

Otrkārt, saskaņā ar 2015. gada 19. oktobrī ar /Organizācija C/ noslēgto ,,Iekārtas nomas līgumu Nr./numurs/" /Vieta/ reģistrētai /Organizācija D/ bija tiesības vienīgi izmantot koksnes žāvēšanas iekārtu, veicot kokmateriālu žāvēšanu. /Organizācija D/ nenomāja to teritoriju, no kuras /Persona A/ prettiesiski paņēma prasītājai piederošos dēļus. Savukārt apstāklis, ka attiecīgās koksnes žāvēšanas iekārtas atrašanās vieta bija teritorijā – /Adrese/, – nebūt nerada arī šī nekustamā īpašuma nomu. Tie būtu divi patstāvīgi nomas līguma priekšmeti.

Taču prasītājai piederošie dēļi, kā tas ir norādīts prasības pieteikumā, atradās pretī /vieta/ teritorijā /Organizācija C/. Tie neatradās koksnes žāvēšanas iekārtā, ko nomāja /Organizācija D/.

Treškārt, atbildētāja /Persona A/ sniegtās ziņas par it kā kļūdīšanos, ir pretrunā ar atbildētāja /Organizācija B/ sniegto 2022. gada 20. decembra atbildi civillietā Nr. C73624522, kur neparādās informācija par /Organizācija D/ piederošu dēļu atvešanu pēc 2016. gada 3. februāra (ieskaitot).

Līdz ar to spriedumā nepamatoti norādīts, ka atbildētājs /Persona A/ varēja kļūdīties un uzskatīt, ka attiecīgos dēļus ir tiesīgs ņemt un pārvest. Turklāt, pat hipotētiski pieņemot šādu apstākļu pastāvēšanu, atbildētājs /Persona A/ attiecīgos dēļus jebkurā gadījumā nebija tiesīgs paņemt un pārvest. Normatīvais regulējums arī neparedz šādu attaisnojumu prettiesiskajai rīcībai.

Atsaucoties uz Komerclikuma 393. panta pirmo daļu, norādīts, ka /Organizācija D/ un atbildētājam /Persona A/ būti bijis jārīkojas ar paaugstinātu rūpības standartu. Turklāt, balstoties uz konkrētās situācijas apstākļiem, būtu arī absurdi uzskatīt, ka atbildētājs /Persona A/ nebija informēts par to, ka /vieta/, t.sk. teritorijā /Organizācija C/, nav nemaz /Organizācija D/ piederoši dēļi.

[7.5] Prasītājas ieskatā ar prasības pieteikumam pievienoto pavadzīmi un tās apmaksu, rēķinu par dēļu iegādi un tā apmaksu un pieņemšanas-nodošanas aktu kaltēšanai /Organizācija C/ ir pierādīts prasītājai piederošo dēļu daudzums (t.i., 19,16 m3).

Arī liecinieks /Persona D/ 2024. gada 15. janvāra tiesas sēdē konkrēti norādīja, ka tobrīd bija tikai prasītājas atvestais materiāls un tas tika salikts 16 pakās.

Tāpat arī pašu atbildētāju sākotnējā pozīcija bija cita, ko apstiprina 2016. gada 2. jūnija lēmumā par atteikšanos uzsākt kriminālprocesu esošās ziņas.

Prasītājas atvesto un vēlāk atbildētāju prettiesiski paņemto prasītājas dēļu daudzums (apjoms) ir pierādīts. Attiecīgi kā tas prasības pieteikumā ir norādīts, tad tagadējās mantas samazinājums ir 4448,80 *euro*, ko veido dēļu iegādes maksa 3448,80 *euro* un izdevumi par šo dēļu kaltēšanu 1000 *euro* apmērā.

Tāpat prasītāja ir aprēķinājusi sagaidāmās peļņas atrāvumu 1050,88 *euro* apmērā, kā arī inflācijas koeficientu 1748,90 *euro*. Tāpēc prasītājai radīto zaudējumu apmērs ir 7989,58 *euro* (ieskaitot summas palielinājumu).

[7.6] Saistībā ar izteiktajiem apstākļiem par Civillikuma 1776. panta pirmās daļas piemērošanu (t.i., saistībā ar cietušā saprātīgu pasākumu veikšanu zaudējumu novēršanai) paskaidrojams, proti, prasība par zaudējumu piedziņu celta vienīgi pēc tam, kad prasītāja uzzināja par kriminālprocesa Nr. 11355009717 izbeigšanu. Attiecīgo kriminālprocesu izbeidza 2021. gada 27. aprīlī. Līdz tam prasītājai bija pamatots uzskats, ka kriminālt iesisko attiecību taisnīgs noregulējums tiks sasniegts tieši kriminālprocesa Nr.11355009717 ietvaros. Turklāt tobrīd pašu atbildētāju rīcības rezultātā kavēta prasītājai piederošo dēļu laicīga atdošana, aizbildinoties ar dažādiem apstākļiem.

[7.7] Atsaucoties uz Latvijas Republikas Senāta 2021. gada 12. oktobra spriedumā lietā Nr. C04406812, SKC-191/2021 pausto atziņu norādīts, ka prasītājas ieskatā atbildētāji atbild solidāri par zaudējumiem, kas nodarīti prasītājai. Civillietas materiālos esošie un pārbaudītie pierādījumi apliecina, ka atbildētājs /Persona A/ prettiesiski paņēma prasītājai piederošos dēļus, kas atradās pretī /vieta/ teritorijā /Organizācija C/, un pārveda tos pie atbildētājas /Organizācija B/, kas attiecīgi tos nav atdevusi un neatdot tos līdz pat šim brīdim, norādot, ka šādu dēļu nav. Tādējādi šādas atbildētāju prettiesiskas rīcības rezultātā ir radīti prasītājai zaudējumi 7989,58 *euro* apmērā.

[8] Tiesas sēdē atbildētāja /Persona A/ pārstāve zvērināta advokāta palīdze Valērija Barišņikova apelācijas sūdzību un prasību neatzina, lūdza prasību noraidīt, uzturēja iepriekš sniegtos paskaidrojumus.

Atbildētāja pārstāve papildus paskaidroja, ka prasītāja iesniegusi pierādījumus tikai par dēļu iegādi 19,6 m^3 apmērā, kas tikuši nodoti /Persona D/. Gan prasības pieteikumā, gan arī policijā sniegti paskaidrojumi, ka dēļi izkaltēti 2016. gada 2. februārī, iepakoti un novietoti pretī /vieta/, kopā 18 pakas, no kurām 16 pakas iepakotas plēvē, taču divas pakas nebija sapakotas. Kopā iekrautas 16 pakas, neiepakotās divas pakas atstātas teritorijā. Prasītāja nav iesniegusi pierādījumus cik katrā pakā iepakoti dēļi, vai visās bijis vienāds daudzums un kādā apjomā bija nesapakotie. /Persona D/ paku liste parakstīta 3. februārī, taču lietā ir pierādījumi, ka dēļi aizvesti jau 3. februāra rītā. Bez pierādījumu esamības nevar aprēķināt zaudējumus.

Attiecībā par prasītājas aprēķināto negūto peļņu atbildētājas pārstāve paskaidroja, ka transporta izdevumus prasītāja pamatojusi ar 2016. gada 24. oktobra /Organizācija F/ rēķinu, kurā norādīts, ka 2016. gadā konteinera pārvadājumi no Latvijas uz /Vieta/ izmaksāja 1083,61 *euro* par vienu konteineru, taču prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, ka rēķins ir par vienu konteineru, kura tilpums ir 35 m^3.

Prasītājai par dēļu atrašanās vietu bija zināms jau 2016. gadā, prasītājai bija tiesības vērsties tiesā, taču prasītāja to darīja tikai 2021. gadā, tāpēc prasījums piemērot zaudējumiem inflācijas koeficientu faktiski radies pašas prasītājas dēļ un neatbilst Civillikuma 1. panta prasībām.

[9] Atbildētājas /Organizācija B/ pārstāvis /Persona B/ apelācijas sūdzību un prasību neatzina; paskaidroja, ka nebija saprotams, kādi dēļi un kādas pakas ir jāatdod prasītājai, tāpēc lūdzis pamatot, iesniegt dokumentus; bija sarakste ar prasītāju, pēc tam vairs neviens neinteresējies. Paskaidroja, ka ar /Persona A/ šo jautājumu neesot

risinājis, lūdzis prasītājai iesniegt pamatojošus dokumentus, jo nebija pavadzīmes, ka prasītāja būtu kaut ko ievedusi atbildētājas teritorijā. Paskaidroja, ka /Organizācija B/ sniedza /Persona A/ uzņēmumam pārkraušanas punkta pakalpojumus, kā arī zāģēja materiālu (apaļkoku); praktiski visi dēļi pēc tam tika aizvesti; ar prasītāju nekāda sadarbība nav bijusi. Kad /Persona A/ veda materiālu, bija klāt pavadzīmes, tur visu pārkrāva, pieņēma, pakoja un sūtīja prom; ja /Organizācija D/ veda sev dēļus, tad /Organizācija D/ pārstāvis Latvijā pats visu procesu organizēja un uzraudzīja.

/Organizācija B/ pārstāvis paskaidroja, ka viņam nebija zināms, kādas pakas jāatdod prasītājai, tur bija vairākas pakas, ja prasītāja un atbildētājs būtu atrisinājuši šo jautājumu, un /Persona A/ būtu to akceptējis un norādījis kādas pakas jāatdod, dēļi tiktu atdoti. Pēc policijas lēmuma /Persona A/ nebija norādījis kādas pakas jāatdod prasītājai, nebija ar viņu sazinājies. Sarakste ar prasītāju bija, pēc tam neviens neinteresējās.

Motīvu daļa

[10] Zemgales apgabaltiesa, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, apelācijas sūdzības motīvus, atzīst, ka prasītājas /Organizācija A/ apelācijas sūdzība daļēji ir pamatota, prasība daļā pret /Persona A/ par zaudējumu atlīdzības piedziņu ir pamatota un apmierināma daļēji, prasība daļā pret /Organizācija B/ nav pamatota, līdz ar to noraidāma.

[11] Atbilstoši Civilprocesa likuma 426. panta pirmās daļas noteikumiem, apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts apelācijas sūdzībā.

Prasītāja ar iesniegto apelācijas sūdzību Zemgales rajona tiesas 2024. gada 1. februāra spriedumu pārsūdzējusi pilnā apjomā.

[12] Celtajā prasībā prasītāja, pamatojoties uz prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem, lūdz piedzīt solidāri no atbildētājiem prasītājas labā zaudējumu atlīdzību 7989,58 *euro*, tostarp tagadējās mantas samazinājums 4448,80 *euro*, negūtā peļņa 1050,88 *euro*, zaudējumu summas palielinājums, piemērojot inflācijas koeficientu, 2489,90 *euro*.

[13] Atbildētāji neapstrīd prasības pieteikumā norādītos faktus, kas izklāstīti šī sprieduma 1.1. – 1.5. punktā, bet prasību neatzīst, uzskatot, ka prasība nav pamatota un nav pierādīta.

[14] Atbilstoši Civillikuma 1779. pantam katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Saskaņā ar Civillikuma 1771. pantu zaudējums var būt vai nu tāds, kas jau cēlies, vai tāds, kas vēl stāv priekšā; pirmajā gadījumā tas dod tiesību uz atlīdzību, bet otrajā uz nodrošinājumu. Atbilstoši Civillikuma 1772. pantam jau cēlies zaudējums var būt vai nu cietušā tagadējās mantas samazinājums, vai arī viņa sagaidāmās peļņas atrāvums.

Mūsdienu tiesību teorijā atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (K. Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. – Rīga, 2006, 209. lpp.) *(sk. Latvijas Republikas Senāta 2008. gada 2. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKC – 143).*

Tādējādi prasītājam, ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību, jāpierāda, ka zaudējumi radušies atbildētāja neattaisnojamas darbības rezultātā, zaudējumu esība un apmērs, kā arī cēloniskais sakars starp zaudējumiem un atbildētāja neatļauto darbību.

Civillikuma 1784. pants paredz, ka, ja ārpus līgumiskām attiecībām kādam nodarīts zaudējums ar otras personas prettiesīgu darbību, tad zaudējuma nodarītājs atbild par visiem zaudējumiem (1772. un 1773.p.).

[15] Lietas izskatīšanas gaitā nodibināti šādi fakti.

2016. gada 13. janvāra pavadzīmē Nr. /numurs/ norādītās ziņas apstiprina, ka prasītāja 2016. gada 13. janvārī nopirka no uzņēmuma /Organizācija D/ 19,16 m^3 apzāģētus bērza dēļus par summu 3448,80 *euro*. Pavadzīmē preču saņemšanas vieta norādīta /Adrese/ (lietas 1. sējums, 12. lapa).

„Swedbank" AS 2016. gada 20. janvāra maksājuma uzdevums Nr. /numurs/ apstiprina, ka prasītāja samaksāja /Organizācija D/ 3448,80 *euro*, maksājuma mērķis - pavadzīme Nr. /numurs/ (19,16 m^3 svaigs apzāģis no /Vieta/) (lietas 1. sējums, 26. lapa).

Saskaņā ar preču nodošanas-pieņemšanas aktu prasītāja 2016. gada 13. janvārī nodeva /Persona D/ adresē /Adrese/ 19,16 m^3 (aprēķins veikts kā sausam materiālam, mitrums 6-8%) bērza apzāģi, /Persona D/ uzņēmās nodrošināt prasītājas 2016. gada 13. janvārī atvesto kokmateriālu kaltēšanu un pakošanu (lietas 1. sējums, 14. lapa).

/Organizācija C/ 2016. gada 11. janvārī izrakstīja prasītājai rēķinu Nr. /numurs/ par žāvēšanas iekārtas nomu laika posmā no 2016. gada 15. janvāra līdz 2016. gada 31. janvārim par summu 1000 *euro* (lietas 1. sējums, 13. lapa).

„Swedbank" AS 2016. gada 29. janvāra maksājuma uzdevums Nr. /numurs/ apstiprina, ka prasītāja samaksāja /Organizācija C/ 1000 *euro*, maksājuma mērķis – rēķins Nr. /numurs/ (/vieta/ pakalpojumi GE 15 dienas) (lietas 1. sējums, 27. lapa).

2016. gada 2. februārī izkaltēti dēļi iepakoti un novietoti pretī /vieta/ /Organizācija C/ teritorijā, kopumā bija 18 pakas, no kurām 16 bija iepakotas plēvē un nostīpotas, divas pakas vēl nebija iepakotas, ko apstiprināja liecinieks /Persona D/ pirmās instances tiesas 2024. gada 15. janvāra tiesas sēdē sniegtajā liecībā, vienlaikus norādot, ka darbu izpildes procesā janvāra beigās sagatavojis paku listi, kas parakstīta 2016. gada 3. februārī (lietas 2. sējums, 57. lapa), kas apliecina materiālu daudzumu.

2016. gada 4. februārī /Persona D/, ierodoties /Organizācija C/ teritorijā, konstatēja, ka prasītājai piederošie dēļi neatrodas teritorijā /Adrese/, tie ir pazuduši.

2016. gada 2. martā prasītāja iesniedza Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes /Vieta/ iecirknī iesniegumu, kas iereģistrēts ar Nr. /numurs/, par prasītājai piederošo kokmateriālu zādzību no /Organizācija C/ teritorijas /Adrese/.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes /Vieta/ iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas (turpmāk arī Valsts policija vai VP) /amats/ /Persona F/ 2016. gada 2. jūnija lēmumu atteikts uzsākt kriminālprocesu saskaņā ar Kriminālprocesa 377. panta 2. punktu.

Lēmumā cita starpā norādīts, ka resoriskās pārbaudes laikā pieņemti paskaidrojumi no /Persona A/, kurš norādīja apstākļus, kuru dēļ uzskatīja, ka viņam bija tiesības izvest kravu no /Organizācija C/ teritorijas, jo faktiski uz to brīdi viņa uzņēmumam /Organizācija D/ bija noslēgts nomas līgums ar /Organizācija C/ par /vieta/ nomu, un sadarbības laikā ar /Persona D/ bija radušās nesaskaņas par kokmateriāliem un finanšu lietām. /Persona A/ uzskatījis, ka pārvieto kravu no vienas /Organizācija D/ nomātās noliktavas uz citu, jo nomas līgums par /vieta/ nomu nebija pārtraukts, un /Organizācija AA/ piederošai mantai tur nevajadzēja atrasties.

Pārbaudes laikā pieņemts paskaidrojums no /Persona D/, kurš norādīja, ka 2015. gada oktobrī noslēgts līgums par /vieta/ nomu ar /Persona A/ piederošo /Vieta/ uzņēmumu /Organizācija D/, bet šis uzņēmums /vieta/ neizmantojis. /Organizācija AA/ pārstāvis /Persona G/ vērsies pie /Persona D/ ar lūgumu izkaltēt dēļus. Tā kā /vieta/ stāvējusi tukša, bijis iespējams to izdarīt. /Organizācija C/ izrakstīja rēķinu par 1000 *euro*, kuru prasītāja apmaksāja. /Persona D/ piekritis bez maksas palīdzēt prasītājai, jo vēlējies saglabāt labas attiecības ar /Organizācija C/ īpašniekiem, kā arī, lai būtu mazāks nomas parāds, jo /Organizācija D/ neveica nomas maksu par /vieta/. 2016.gada 4.februārī konstatējis, ka prasītājai piederošie dēļi kaltē neatrodas, par ko paziņojis /Persona G/. Pēc videoierakstiem atpazina /Persona A/ piederošo automašīnu, kas piedalījās dēļu aizvešanā. /Persona D/ uzskata, ka kravas paņemšanas brīdī neko nebija parādā /Persona A/ (lietas 1. sējums, 16.-19. lapa).

2016. gada 9. septembrī atbildētājs /Persona A/ /Organizācija D/ vārdā sniedza prasītājai atbildi uz 2016. gada 30. augusta vēstuli, kurā norādīts, ka dēļi atradās /Organizācija D/ no /Organizācija C/ nomātā teritorijā. Sakarā ar to, ka starp /Organizācija D/ un prasītāju ir finanšu nesaskaņas, kas izpaužas kā prasītājas nesamaksātie naudas līdzekļi par piegādāto koksni, esot pieņēmis lēmumu pārvietot dēļus uz /Organizācija D/ nomāto teritoriju /Organizācija B/, jo tur ir piemēroti apstākļi ilgākai glabāšanai.

/Persona A/ paskaidrojumos /amats/ /Persona F/ nav iebildis, ka prasītāja paņem pārvestos dēļus, ja tāds būs /amats/ lēmums.

Gadījumā, ja /amats/ neiebilst, viņai jāinformē par savu lēmumu /Organizācija B/ /amats/ /Persona B/, ņemot vērā, ka tieši /amats/ aizliedza /Persona B/ izsniegt dēļus jebkuram bez viņas atļaujas.

Atbildē norādīts, ka /Persona A/ nekādi nevar apstiprināt norādīto dēļu tilpumu, jo /Organizācija D/ nav parakstījusi ar prasītāju aktus par koksnes pieņemšanu. Brīdī, kad notikusi koksnes pārvešana no noliktavas uz noliktavu, iekrauta arī /Organizācija D/ koksne.

Norādīts, ka dēļi, uz kuriem pretendē prasītāja, atrodas atsevišķi /Organizācija B/ noliktavā, /amats/ /Persona B/ personīgi pieņēmis preces glabāšanā un atbilstoši /amats/ /Persona F/ lēmumam tos izsniegs (lietas 1. sējums, 20., 21. lapa).

No lietas materiālos esošās tālruņa ekrānuzņēmuma kopijas redzams, ka 2017. gada 31. martā adresātam – /Vieta/ – nosūtīta īsziņa ar /amats/ /Persona F/ kontaktinformāciju, 2017. gada 5. aprīlī saņemta atbilde - ,,Šobrīd esmu /Vieta/, būšu atpakaļ naktī". Nākamajā īsziņā uzdots jautājums, vai sanācis sazvanīt policiju. 2017. gada 13. aprīlī saņemta atbilde - ,,Sveiks. Pāris reizes zvanīju /Persona F/, bet telefonu nepacēla. Ja vēlies saņemt materiālus, tad lūdzu sagādā dokumentu, kas atbilst visām juridiskām prasībām, lai saņemtu no noliktavas /Organizācija E/ ievesto materiālu. Dokuments no /Organizācija E/ jeb policijas (lietas 2. sējums, 69. lapa). Nav strīda, ka sarakste notika starp prasītājas un atbildētājas /Organizācija B/ pārstāvjiem.

2017. gada 13. maijā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes /Vieta/ iecirkņa /amats/ informējis prasītāju, ka pamatojoties uz prasītājas iesniegumu, kas saņemts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes /Vieta/ iecirknī 2016. gada 2. martā, iereģistrēts ar Nr. /numurs/, 2017. gada 12. maijā pieņemts lēmums par kriminālprocesa uzsākšanu; kriminālprocesa Nr. 11355009717 (lietas 2. sējums, 113. lapa).

Lietā nav iesniegts Valsts policijas lēmums par kriminālprocesa Nr. 11355009717 izbeigšanu, bet nav apstrīdēts prasītājas apgalvojums, ka kriminālprocess izbeigts 2021. gada 27. aprīlī.

Ar Valsts policijas 2018. gada 9. marta lēmumu kriminālprocesā Nr. 11355009717 nolemts apmierināt prasītājas lūgumu uzdot /Organizācija B/ atdot dēļus to likumīgajam īpašniekam – /Organizācija AA/, norādot, ka pirmstiesas procesā dotā brīdī notiek apstākļu pārbaude, noskaidrojot dēļu faktisko atrašanās vietu un iespēju tos izņemt un atgriezt likumiskajam īpašniekam (lietas 1. sējums, 22. - 23. lapa).

2018. gada 9. aprīlī prasītājas pārstāvis /Persona G/ elektroniski nosūtīja /Organizācija B/ minēto Valsts policijas lēmumu, norādot vēstulē: ,,Sveiks, /Persona B/! Pielikumā dokuments, kur 3. punktā norādīts, ka /Organizācija B/ ir jāatdod dēļi /Organizācija AA/, dokumentā ir 3 lpp, 2. un 3. lapā ir norādes par šo punktu, kuru likts izpildīt. Paldies un gaidām ziņu". /Persona B/ sniedzis atbildi, ka saistībā ar šo lietu notiek komunikācija ar Valsts policiju (lietas 1. sējums, 32. lapa, 2. sējums, 67. lapa).

2020. gada 10. septembrī /Organizācija AA/ nosūtīja /Organizācija B/ e-pasta vēstuli, pārsūtot paziņojumu kriminālprocesā Nr. 11355009717:

,,Paziņojam, ka nav nekādu aizliegumu vai citu šķēršļu /Organizācija B/ kokzāģētavā esošo /Organizācija AA/ piederošo dēļu izsniegšanai pēc piederības, ja vien tas ir iespējams un /Organizācija B/ var izsniegt /Organizācija AA/ piederošos dēļus."

2021. gada 5. janvārī prasītāja nosūtīja /Organizācija B/ e-pasta vēstuli, kurā norādīts: ,,Gribam savākt savus zāģmateriālus. Vai tie pie Jums atrodas? Kad sūtīt auto uz uzkraušanu?

2021. gada 8. janvārī /Organizācija B/ sniedza atbildi e-pastā, kurā norādīts, ka /Organizācija B/ teritorijā neatrodas zāģmateriālu pakas, kas piederētu /Organizācija AA/ (lietas 1. sējums, 24. - 25., 89. lapa).

[16] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka /Organizācija A/ prasība daļā pret /Persona A/ par zaudējumu atlīdzības piedziņu pamatota un apmierināma daļēji.

[16.1] Lietā ir pierādīts, ka atbildētājs /Persona A/ 2016. gada 3. februārī organizēja un aizveda no /Organizācija C/ teritorijas /Adrese/ prasītājai piederošos dēļus un neatveda dēļus atpakaļ, kā arī neveica nekādas darbības, lai prasītājai būtu iespēja saņemt dēļus, kā rezultātā prasītājai nodarīti zaudējumi, jo prasītāja zaudēja iespēju atgūt dēļus.

[16.2] Apelācijas instances tiesā netika uzturēts atbildētāja /Persona A/ 2016. gada 9. septembra vēstulē norādītais arguments, ka atbildētājs pieņēmis lēmumu pārvietot dēļus uz /Organizācija D/ nomāto teritoriju /Organizācija B/ tāpēc, ka starp /Organizācija D/ un prasītāju bija finanšu nesaskaņas, bet tika norādīts, ka finanšu nesaskaņas bija ar /Persona D/.

[16.3] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzībā pamatoti, iebilstot pirmās instances tiesas argumentam, norādīts, ka prasītājai nav jāpierāda zādzības fakts, kas ir konstatējams kriminālprocesa ietvaros, jo civiltiesiska atbildība iestājas arī par rīcību, kas nav krimināli sodāma.

[16.4] Apelācijas instances tiesa piekrīt prasītājas argumentam, ka pirmās instances tiesa nepamatoti piekritusi atbildētāja /Persona A/ norādei par to, ka viņš varēja kļūdīties un uzskatīt, ka attiecīgos dēļus ir tiesīgs ņemt un pārvest.

Civillietas materiālos esošie un pārbaudītie pierādījumi neapstiprina, ka /vieta/ teritorijā atradās arī /Persona A/ piekritīgi dēļi.

Lietas materiāli apstiprina, ka 2015. gada 19. oktobrī starp /Organizācija C/, kā iznomātāju, un /Organizācija D/, kā nomnieku, noslēgts iekārtas nomas līgums Nr. /numurs/ par koksnes žāvēšanas iekārtas SECAL 1-EP 65.72.41, kas atrodas adresē /Adrese/, iznomāšanu uz laiku līdz 2016. gada 31. decembrim (lietas 2. sējums, 12.-13. lapa), bet liecinieks /Persona D/ pirmās instances tiesas 2024. gada 15. janvāra tiesas sēdē liecināja, ka tad, kad prasītāja atveda materiālu kaltēšanai, /vieta/ bija tukša, paralēli kaltē citi materiāli netika vesti un tur neatradās, tobrīd bija tikai prasītājas atvestais materiāls. Liecinieks arī liecināja, ka /Vieta/ kompānija bija noslēgusi /vieta/ nomas līgumu, taču faktiski darbība nenotika, pēc tam liecinieks visu pārņēmis (/Organizācija G/ bija noslēgts līgums ar /Organizācija C/).

[16.5] Apelācijas instances tiesa piekrīt prasītājas argumentam, ka /Persona A/ nebija tiesiska pamata paņemt prasītājai piederošos dēļus, līdz ar to atbildētājam saskaņā ar Civillikuma 2357. pantu bija pienākums atdot dēļus prasītājai.

Lai pierādītu dēļu atdošanas pienākuma izpildi, /Persona A/ bija jāpierāda, ka viņš veica aktīvas darbības, kuru rezultātā dēļi nonāktu atpakaļ pie prasītājas, bet atbildētājs to nav pierādījis.

Apelatore pamatoti norādījusi, ka apstāklis, ka /Persona A/ 2016. gada 9. septembra vēstulē prasītājai atļāvis paņemt dēļus, tiklīdz būs saņemta policijas atļauja, nav uzskatāms par šāda pienākuma izpildi, jo policija noliedza lieguma esību un /Persona A/ nav iesniedzis pierādījumu, ka šāds liegums ir bijis. Turklāt atbildētāja /Organizācija B/ savā 2017. gada 13. aprīļa ziņā norādīja, ka prasītājai, lai saņemtu dēļus, ir jāiesniedz policijas vai /Organizācija E/ atļauja, proti, /Persona A/ atļauja būtu pietiekama, taču /Persona A/ to nedeva, aizbildinoties ar nepieciešamību saņemt policijas atļauju.

No Valsts policijas 2016. gada 2. jūnija lēmuma izriet, ka lēmuma pieņemšanas brīdī atbildētājs /Persona A/ noteikti zināja, ka bija paņēmis prasītājai piederošos dēļus, tātad atbildētājam jau bija radies pienākumus atdot

dēļus prasītājai, ko viņš neizpildīja.

Kaut gan /Persona A/ 2016. gada 9. septembra atbildes vēstulē prasītājai norādīja, ka dēļi, uz kuriem pretendē prasītāja, atrodas atsevišķi /Organizācija B/ noliktavā, /amats/ /Persona B/ personīgi pieņēmis preces glabāšanā un atbilstoši /amats/ /Persona F/ lēmumam tos izsniegs, dēļi pēc prasītājas pieprasījuma prasītājai netika izsniegti tā iemesla dēļ, ka /Organizācija B/ /amats/ /Persona B/ nebija zināms kādi dēļi jāatdod prasītājai.

Lietā nav pierādījumu, kas apstiprinātu atbildētāja apgalvojumu par prasītājai piederošo dēļu nodošanu glabāšanā /Organizācija B/ /amats/, nav arī pierādījumu, ka prasītājai piederošajiem dēļiem bija uzlikts arests kriminālprocesa Nr. 11355009717 ietvaros. Tādējādi dēļu atdošana prasītājai bija atkarīga tikai no atbildētāja rīcības.

[16.6] Zemgales apgabaltiesa piekrīt apelatores argumentam, ka pirmās instances tiesa nepamatoti secināja, ka lietā nav pierādīta /Persona A/ kā fiziskas personas atbildība un vaina prettiesiskā prasītājas dēļu paņemšanā.

Lietā nav strīda, ka /Persona A/ organizēja un personiski piedalījās prasītājai piederošo dēļu paņemšanā, šo apstākli atbildētājs nav noliedzis. Turklāt 2016. gada 9. septembra vēstulē prasītājai /Persona A/ norādījis, ka viņš ir pieņēmis lēmumu pārvietot dēļus, tādējādi lēmumu pieņēma tieši atbildētājs, un nav pierādījumu, ka viņš rīkojies kādas citas personas uzdevumā.

Tiesa atzīst, ka lietā konstatētajos apstākļos nav pamata atzīt, ka atbildētājs /Persona A/, paņemot prasītājai piederošos dēļus, rīkojies saimnieciskās darbības ietvaros, pārstāvot juridiskas personas /Organizācija D/ un/vai /Organizācija E/.

Pirmās instances tiesas secinājums, ka nav saskatāma atbildētāja /Persona A/ prettiesiska rīcība, nav pamatots.

[16.7] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka prasība daļā par zaudējumu atlīdzības piedziņu pret /Persona A/ ir apmierināma daļēji.

Prasības pieteikumā un arī Valsts policijai adresētajā iesniegumā (lietas 2. sējums, 59. – 61. lapa) prasītāja norādījusi, ka prasītājai piederošie dēļi, kas atradās /Organizācija C/ teritorijā /Adrese/ tika nozagti 2016. gada 3 .februārī šādos apstākļos: teritorijā iebrauca kravas automašīna ar vienu šoferi un džips ar trīs cilvēkiem, no kuriem viens bija /Persona A/; cilvēki, kuri atbrauca ar džipu, organizēja dēļu iekraušanu kravas automašīnā; kopā tika iekrautas 16 iepakotās pakas, atstājot teritorijā divas neiepakotās.

Argumentu, ka divās pakās, kas tika atstātas /Organizācija C/ teritorijā, atradās starplikas, bet prasītājas kaltēšanai atvestie dēļi 19,16 m^3 tika iepakoti 16 pakās, kuras tika aizvestas, tika izvirzīts tikai lietas izskatīšanas gaitā pirmās instances tiesā, līdz ar to apelācijas instances tiesa noraida šo argumentu un piekrīt atbildētāja pārstāves viedoklim, ka prasītāja nepamatoti aprēķinājusi zaudējumus, ņemot par pamatu dēļu apjomu 19,16 m^3 .

Vienlaikus apelācijas instances tiesa, pretēji atbildētāja pārstāves viedoklim, atzīst, ka tas, ka precīzi nav zināms katrā pakā iepakoto dēļu apjoms, nevar būt par pamatu prasības noraidīšanai.

Apelācijas instances tiesa, ņemot vērā Civillikuma 2354. – 2357. panta noteikumus, atzīst, ka ir pamats, nosakot atbildētāja patvaļīgi paņemto dēļu apjomu, pieņemt, ka prasītājas kaltēšanai atvestie dēļi 19,16 m^3 apjomā bija salikti 18 pakās un katrā pakā bija vienāds dēļu apjoms, attiecīgi vidēji vienā pakā bija 1,07 m^3, tādējādi atzīstot, ka prasītājai nodarītie zaudējumi aprēķināmi, ņemot par pamatu prasītājas samaksātos naudas līdzekļus par dēļu iegādi un kaltēšanu 17 m^3 apjomā (1,07 m^3 x 16 pakas).

2016. gada 13. janvāra pavadzīme Nr. /numurs/ un ,,Swedbank” AS 2016. gada 20. janvāra maksājuma uzdevums Nr. /numurs/ apstiprina, prasītāja samaksājusi /Organizācija H/ par bērza dēļu 19,16 m^3 apjomā pirkumu 3448,80 *euro*, tādējādi 1 m^3 iegāde izmaksāja 180 *euro* (3448,80 *euro* : 19,16 m^3).

/Organizācija C/ 2016. gada 11. janvāra rēķins Nr. /numurs/ par žāvēšanas iekārtas nomu laika posmā no 2016. gada 15. janvāra līdz 2016. gada 31. janvārim un ,,Swedbank" AS 2016. gada 29. janvāra maksājuma uzdevums Nr. /numurs/ apstiprina, ka prasītāja samaksājusi /Organizācija C/ par dēļu 19,16 m^3 kaltēšanu 1000 *euro* tādējādi 1 m^3 kaltēšana izmaksāja 52,20 *euro* (1000 *euro* : 19,16 m^3).

Tādējādi par dēļu pirkumu un kaltēšanu 17 m^3 apjomā prasītāja samaksājusi 3947,40 *euro* ((180 *euro* + 52,20 *euro*) x 17 m^3). Šie izdevumi atzīstami par prasītājas zaudējumiem, kas prasītājai nodarīti atbildētāja neattaisnojamas darbības rezultātā, atbildētājam patvaļīgi paņemot prasītājai piederošos dēļus un nenodrošinot dēļu atdošanu prasītājai, kā rezultātā prasītāja zaudējusi dēļus 17 m^3 apjomā, kuru iegādei un kaltēšanai ieguldījusi naudas līdzekļus 3947,40 *euro*.

Apelācijas instances tiesa nepiekrīt atbildētāja pārstāves argumentam, kas pamatots ar atsauci uz Civillikuma 1776. pantu, ka prasītāja nav veikusi saprātīgas darbības, lai dēļus paņemtu atpakaļ, ka prasītāja, ievērojot pienācīgu rūpību, varēja izvairīties no zaudējumiem.

No lietas materiāliem izriet, ka prasītāja nekavējoties ir veikusi darbības, lai atgūtu tai piederošos dēļus, proti, vērsusies Valsts policijā ar iesniegumu par dēļu zādzību, iesniegusi atbildētājiem pieprasījumus par dēļu atdošanu.

Prasītāja apelācija sūdzībā norādījusi, ka prasība par zaudējumu piedziņu tika celta vienīgi pēc tam, kad prasītāja uzzināja par krimināprocesa Nr. 11355009717 izbeigšanu 2021. gada 27. aprīlī, līdz tam prasītājai bija pamats uzskatīt, ka krimināltiesisko attiecību taisnīgs noregulējums tiks sasniegts tieši krimināprocesa ietvaros. Turklāt tobrīd pašu atbildētāju rīcības rezultāta tika kavēta prasītājai piederošo dēļu laicīga atdošana, aizbildinoties ar dažādiem apstākļiem.

Tiesa nekonstatē apstākļus, kas dotu pamatu noraidīt prasību, piemērojot Civillikuma 1776. panta noteikumus.

[16.8] Ievērojot norādīto, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka saskaņā ar Civillikuma 1779. pantu no atbildētāja /Persona A/ prasītājas labā piedzenama zaudējumu atlīdzība 3947,40 *euro*.

[17] Apelācijas instances tiesa atzīst, ka prasība daļā par atrautās peļņas piedziņu pamatota un apmierināma daļēji.

Civillikuma 1772. pants noteic, ka jau cēlies zaudējums var būt vai nu cietušā tagadējās mantas samazinājums, vai arī viņa sagaidāmās peļņas atrāvums.

Atbilstoši Civillikuma 1787. pantam aprēķinot atrauto peļņu, nav jāņem par pamatu tikai varbūtības, bet nedrīkst būt šaubu, vai vismaz jābūt pierādītam līdz tiesisku pierādījumu paticamības pakāpei, ka šāds pametums cēlies, tieši vai netieši (1773. pants), no tās darbības vai bezdarbības, ar ko zaudējums nodarīts.

Analizējot atrautās peļņas pierādīšanas un aprēķināšanas aspektus, Senāts cita starpā ir atzinis, ka sagaidāmās peļņas atrāvuma (zudušā labuma, negūtās peļņas) apmēra noteikšana balstās, galvenokārt, uz ekonomiskiem aprēķiniem. Lai noteiktu sagaidāmās peļņas atrāvumu, ir jāanalizē nevis realizētā saimnieciskā darbība, bet gan plānotā, taču nenotikusī saimnieciskā darbība, ņemot vērā dažādus faktorus, kas var ietekmēt peļņu. Lai noskaidrotu peļņu attiecīgajā saimnieciskās darbības segmentā, no ieņēmuma jāatskaita ražošanas un realizācijas izdevumi, maksājamie nodokļi. Pārbaudot sagaidāmās peļņas atrāvuma aprēķinu, tiesai ir jāvērtē pierādījumi, kas to pamato, tajā skaitā arī grāmatvedības pirmdokumenti *(sk. Senāta 2015. gada 22. oktobra sprieduma lietā Nr. SKC-131/2015 (C24083209) 6.3. punktu, Senāta 2020. gada 27. maija sprieduma lietā Nr. SKC-309/2020 (C24044908) 11. punktu)*.

[17.1] Prasību daļā par negūtās peļņas 1050,88 *euro* piedziņu prasītāja pamatojusi ar šādiem apstākļiem un aprēķinu.

Pārdodot dēļus, prasītāja būtu guvusi peļņu 1050,88 *euro*, kas ir aprēķināta no kopējiem ieņēmumiem, atņemot kopējos izdevumus.

Prasītājs būtu pārdevusi dēļus par 318 *euro*/m^3 (atbilstoši noslēgtajam līgumam ar materiālu pircēju), ņemot vērā, ka kopējais nozagtais apjoms ir 19,16 m^3, kopējie ieņēmumi no kokmateriālu pārdošanas būtu 6092,88 *euro*.

Savukārt izdevumi saistībā ar šo kokmateriālu pārdošanu būtu 5042 *euro*, kurus veido izdevumi par kokmateriālu iegādi 3448,80 *euro*, izdevumi par dēļu kaltēšanu 1000 *euro* un izdevumi par dēļu transportēšanu 593,20 *euro* (konteinera pārvadājumi no Latvijas uz /Vieta/ 2016.gadā izmaksāja 1083,61 *euro* par vienu konteineri (skat. pievienoto rēķinu par konteinera pārvadājumiem), un viena konteinera tilpums ir 35 m^3, tātad 19,16 m^3 pārvadāšana izmaksātu 1083,61 *euro* /35 m^3 x 19,16 m^3 = 593,20 *euro*.

No kopējiem negūtajiem ieņēmumiem 6092,88 *euro*, atņemot kopējos izdevumus 5042 *euro*, secināms, ka negūtā peļņa ir 1050,88 *euro*.

Prasītāja iesniedza līguma kopiju ar kokmateriālu pircēju /Organizācija I/, norādot, ka tajā norādīta materiālu pārdošanas cena, un /Organizācija F/ 2016. gada 24. oktobra rēķinu-faktūru /numurs/, norādot, ka tajā ir redzama cena par viena konteinera pārvadājumu no Latvijas uz /Vieta/ 2016. gadā.

Līguma kopija apstiprina, ka 2015. gada 2. decembrī starp /Organizācija I/ kā pircēju un /Organizācija AA/ kā pārdevēju noslēgts līgums Nr. /numurs/ par preces – apzāģēti balta bērza kokmateriāli (norāde par kvalitāti cita starpā - AB kategorijas dēļi ar 1-2% C kategorijas dēļi, žāvēti līdz 6-12% mitruma līmenim) – piegādi. Līgumā paredzētā cena par 25 mm ir 318 *eiro*/m^3 un cena par 33 mm ir 328 *eiro*/m^3. Piegādes vieta – līgumā norādītā osta /Vieta/. Apjoms 25 mm – 62 m^3 , pēdējais sūtījuma datums 2016. gada 29. februāris (lietas 1. sējums, 48. - 50., 51. - 53. lapa).

Tas apstiprina, ka prasītājas ieņēmumi no dēļu pārdošanu 17 m^3 apjomā saskaņā ar minēto līgumu būtu 5406 *euro* (17 m^3 x 318 *eiro*).

No /Organizācija F/ rēķina-faktūras /numurs/ izriet, ka viena konteinera, kura tilpums ir 35 m^3, kā to norādījusi prasītāja, pārvadājums no Latvijas uz /Vieta/ 2016. gadā izmaksāja 1083,61 *euro* (lietas 1. sējums, 31. lapa).

Faktiski tas ir mazākais konteinera izmērs. Konteinera pārvadājuma cena ir atkarīga no konteinera izmēra un veida, attāluma, transporta veida.

Nav pierādījumu, kas dotu pamatu secināt, ka maksa par konteinera pārvadājumu ir atkarīga no pārvadājamās kravas apjoma.

Rēķinā ir iekļauta arī maksa par pārkraušanu un svēršanu, bet nav pierādījumu kā šīs izmaksas tiek noteiktas (vai tās ir atkarīgas no kravas apjoma).

Līdz ar to tiesa atzīst, ka prasītāja nepamatoti samazinājusi transportēšanas izdevumus, aprēķinot tos no kravas apjoma. Atzīstams, ka transporta izdevumi ir 1083,61 *euro*.

Kā norādīts iepriekš, prasītājas izdevumi par dēļu 17 m^3 apjomā pirkumu un kaltēšanu ir 3947,40 *euro* ((180 *euro* + 52,20 *euro*) x 17 m^3).

Tiesa atzīst, ka prasītājas negūtā peļņa aprēķināma šādi: 5406 *euro* - 1083,61 *euro* - 3947,40 *euro* un sastāda 374,99 *euro*.

[17.2] Ievērojot norādīto, tiesa atzīst, ka saskaņā ar Civillikuma 1772. un 1787.pantu pantu no atbildētāja /Persona A/ prasītājas labā piedzenama prasītājas negūtā peļņa 374,99 *euro*, kas tika plānota atbilstoši minētajam līgumam, jo sagaidāmās peļņas atrāvums ir cēloniskā sakarā ar atbildētāja neattaisnojamo darbību.

[18] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka prasība daļā par zaudējumu summas palielinājuma 2489,90 *euro* piedziņu, kas aprēķināts, piemērojot inflācijas koeficientu, nav pamatota, līdz ar to noraidāma.

Prasītāja norādījusi, ka, ņemot vērā to, ka kokmateriāli tika nozagti 2016. gada 3. februārī, un patēriņa cenu pārmaiņas 2023. gada septembrī, salīdzinot ar 2016. gada februāri, ir 45,3 % (skat. /Tīmekļvietne B/), 2016. gada februārī radušos zaudējumu summa 5499,68 *euro* 2023. gada septembrī atbilst 7989,58 *euro* (pieaugums 2489,90 *euro*).

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietā konstatētie apstākļi dod pamatu secināt, ka prasītājai jau 2018. gada aprīlī bija pamats celt prasību par zaudējumu atlīdzību, jo bija skaidrs, ka atgūt dēļus tai nav iespējams, tas fakts, ka apstākļu pārbaude notika minētajā kriminālprocesā, neliedza prasītājai iespēju celt prasību savu tiesību aizsardzībai civilprocesuālajā kārtībā.

Tas, ka prasītāja izvēlējusies celt prasību tikai pēc lēmuma pieņemšanas par kriminālprocesa Nr. 11355009717 izbeigšanu, nevar būt par pamatu prasības apmierināšanai norādītajā daļā, jo nav konstatējams cēloniskais sakars starp atbildētāja rīcību un prasītājas aprēķināto zaudējumu summas pieaugumu, piemērojot minēto inflācijas koeficientu.

[19] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka /Organizācija A/ prasība par zaudējumu atlīdzības piedziņu daļā pret /Organizācija B/ nav pamatota, līdz ar to noraidāma.

[19.1] Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājiem zaudējumu atlīdzību solidāri, norādot, ka atbildētājs /Persona A/ veica prettiesisku prasītājas dēļu paņemšanu, savukārt /Organizācija B/, kurai šie dēļi tika nodoti glabāšanā, nav atdevusi dēļus prasītājai, tādējādi atbildētāju prettiesiskas rīcības rezultātā prasītājai ir nodarīti zaudējumi 7989,58 *euro* apmērā.

[19.2] Atbildētāja /Organizācija B/ rakstveida paskaidrojumos par celto prasību cita starpā norādījusi, ka 2015. gada 14. septembrī /Organizācija B/ noslēdza līgumu ar /Organizācija D/, kuras /amats/ ir /Persona A/, par apaļkoka pārstrādi dēļos, līguma ietvaros tika veikta apaļkoka pārstrāde dēļos, kā arī brāķētā materiāla pārstrāde, kas tika piegādāta no /Organizācija C/. Laika posmā no septembra līdz 2015. gada beigām tika pārvietots materiāls – apzāģētas bērza dēļu pakas, ar kurām rīkojās /Persona A/.

2016. gada 25. janvārī noslēgts vēl viens līgums par apaļkoka pārstrādi ar firmu /Organizācija E/, kuras /amats/ ir /Persona A/.

Sadarbība ilga nepilnus divus mēnešus, kuras laikā veikta materiāla apstrāde un pārstrāde. Tika pārvietots materiāls gan apzāģētas, gan neapzāģētas pakas.

2016. gada 3. februārī ievestas 12 pakas no /Organizācija C/ (/numurs/). Viss pārstrādātais materiāls izvests. Atlikumā palika tikai 8 pakas – pēc 2,5 gadiem (kad uzglabāšanas summa pārsniedza materiāla vērtību) tās likvidētas sakarā ar to, ka īpašnieks par tām neizrādīja interesi un materiāls bija daļēji sabojājies. Līguma punktā 2.5 ir teikts, ka uzglabāšanas laiks ne vairāk kā 30 dienas, pēc tam tiek piemērota papildus maksa par uzglabāšanu.

Tiesas sēdē apelācijas instances tiesā atbildētājas /Organizācija B/ pārstāvis /amats/ /Persona B/ cita starpā paskaidroja, ka viņam nebija zināms, kādas pakas jāatdod prasītājai, bija sarakste ar prasītāju, ar /Persona A/ šo jautājumu neesot risinājis, lūdzis prasītājai iesniegt pamatojošus dokumentus, jo nebija pavadzīmes, ka prasītāja būtu kaut ko ievedusi atbildētājas teritorijā.

Paskaidroja, ka /Organizācija B/ sniedza /Persona A/ uzņēmumam pārkraušanas punkta pakalpojumus, kā arī zāģēja materiālu (apaļkoku); praktiski visi dēļi pēc tam tika aizvesti; ja /Organizācija D/ veda sev dēļus, tad

/Organizācija D/ pārstāvis pats visu procesu organizēja un uzraudzīja; ar prasītāju /Organizācija B/ nekāda sadarbība nav bijusi.

Paskaidroja, ka, ja prasītāja un atbildētājs būtu atrisinājuši šo jautājumu, un /Persona A/ būtu norādījis kādas pakas jāatdod, dēļi tiktu atdoti. Pēc policijas lēmuma /Persona A/ nebija norādījis, kādas pakas jāatdod prasītājai, nebija ar viņu sazinājies. Sarakste ar prasītāju bija, pēc tam neviens neinteresējās.

[19.3] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka lietā nav iesniegti pierādījumi, kas dotu pamatu apšaubīt atbildētājas pārstāvja apgalvojumu, ka /Organizācija B/ nebija zināms, kādi dēļi jāatdod prasītājai.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, kas apstiprinātu, ka prasītājai piederošie dēļi bija nodoti atbildētājai /Organizācija B/ glabāšanā, un ka atbildētājai bija zināms kādi dēļi identificējami kā prasītājai piederošie. Līdz ar to nav pamata secināt, ka atbildētāja, neatdodot dēļus pēc prasītājas pieprasījuma, rīkojusies prettiesiski.

/Persona A/ 2016. gada 9. septembra atbildes vēstulē prasītājai norādījis, ka dēļi, uz kuriem pretendē prasītāja, atrodas atsevišķi /Organizācija B/ noliktavā, /amats/ /Persona B/ personīgi pieņēmis preces glabāšanā un atbilstoši /amats/ /Persona F/ lēmumam tos izsniegs, bet lietā nav pierādījumu, kas apstiprinātu atbildētāja apgalvojumu par prasītājai piederošo dēļu nodošanu glabāšanā atbildētājas /amats/.

Lietā nav ne nodošanas akta, ne citu pierādījumu, kas apstiprinātu, ka prasītājai piederošos dēļus /Persona A/ nodevis un /Organizācija B/ /amats/ /Persona B/ personīgi pieņēmis glabāšanā.

Lietā arī nav pierādījumu, ka prasītājai piederošajiem dēļiem bija uzlikts arests kriminālprocesa Nr. 11355009717 ietvaros, un Valsts policija dēļus bija nodevusi glabāšanā /Organizācija B/ /amats/ /Persona B/, tas neizriet arī no Valsts policijas lēmumiem.

Ar Valsts policijas 2018. gada 9. marta lēmumu kriminālprocesā Nr. 11355009717 nolemts apmierināt prasītājas lūgumu uzdot /Organizācija B/ atdot dēļus to likumīgajam īpašniekam – /Organizācija AA/, norādot, ka pirmstiesas procesā dotā brīdī notiek apstākļu pārbaude, noskaidrojot dēļu faktisko atrašanās vietu un iespēju tos izņemt un atgriezt likumiskajam īpašniekam (lietas 1. sējums, 22.-23. lapa).

No 2018. gada 9. marta lēmuma redzams, ka lēmums uzdot /Organizācija B/ atdot dēļus to īpašniekam – /Organizācija AA/ tika pieņemts, pamatojoties uz prasītājas norādītajiem apstākļiem par prasītājai piederošo dēļu atrašanos /Organizācija B/ teritorijā, nevis, pamatojoties uz kriminālprocesa ietvaros noskaidrotajiem apstākļiem vai pieņemto lēmumu par aresta uzlikšanu dēļiem un nodošanu glabāšanā /Organizācija B/.

Kā norādīts iepriekš, lietā nav pierādījumu, kas apstiprinātu, ka atbildētājai /Organizācija B/ bija zināms, kādi konkrēti dēļi identificējami kā prasītājai piederošie un atdodami prasītājai, līdz ar to nav pamata secināt, ka atbildētāja rīkojusies prettiesiski, neatdodot prasītājai pieprasītos dēļus.

Nav apstrīdēts atbildētājas pārstāvja apgalvojums, ka atbildētājs /Persona A/ nav norādījis, kādi dēļi bija atdodami prasītājai, turklāt no atbildētājas pārstāvja paskaidrojumiem izriet, ka pēc sadarbības izbeigšanās ar atbildētāju /Organizācija B/ teritorijā nebija palikuši dēļi, kas būtu identificējami kā prasītājai piederošie.

Šādos apstākļos tas fakts, ka atbildētājas /Organizācija B/ /amats/ /Persona B/ 2017. gada 13. aprīlī, 2018. gada 9. aprīlī, pēc Valsts policijas 2018. gada 9. marta lēmuma saņemšanas, un arī vēlāk neatdeva prasītājai tai piederošos dēļus, nedod pamatu secināt, ka atbildētāja /Organizācija B/ rīkojusies prettiesiski.

[19.4] Ievērojot norādīto, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka /Organizācija A/ prasība daļā pret /Organizācija B/ par zaudējumu atlīdzības piedziņu nav pamatota, līdz ar to noraidāma.

[20] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka Zemgales rajona tiesa nepareizi novērtēja lietā konstatētos apstākļus, kā rezultātā nepamatoti noraidīja prasību pilnīgi.

[21] Par tiesāšanās izdevumiem.

[21.1] Daļēji apmierinot prasību, saskaņa ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu no atbildētāja /Persona A/ prasītājas labā piedzenami prasītājas tiesas izdevumi proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram.

Prasība celta par 7989,58 *euro* piedziņu, tiek apmierināta daļā par 4322,39 *euro* piedziņu (3947,40 *euro* + 374,99 *euro*), tādējādi 54% apmērā.

Ņemot vērā, ka prasība tiek apmierināta 54% apmērā, no atbildētāja prasītājas labā attiecīgi piedzenami prasītājas tiesas izdevumi 54% apmērā no samaksātās tiesas izdevumu summas, proti, par prasību samaksātās valsts nodevas daļa 295,93 *euro* (54% no 548,02 *euro* (lietas 1. sējums, 10., 11. lapa, 2. sējums, 3.lapa)), par apelācijas sūdzību samaksātās valsts nodevas daļa 295,93 *euro* (54% no 548,02 *euro* (lietas 2. sējums, 115.lapa)), kopā – 591,86 *euro.*

[21.2] Atbilstoši Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta a) apakšpunktam izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām ir mantisks raksturs un kurās prasības summa nepārsniedz 8500 *euro*, atlīdzināmi ne vairāk par 30 procentiem no prasījumu apmierinātās daļas.

No lietas materiāliem redzams, ka prasītājai juridisko palīdzību lietā sniedza zvērināta advokāta palīgs Reinis Grandāns. Lietas materiāliem pievienots zvērinātu advokātu biroja ,,Rode un Partneri" 2024. gada 17. jūlija rēķins Nr. 252/24 par 1815 *euro* (lietas 2. sējums, 145. lapa) un 2024. gada 24. septembra rēķins Nr. 315/24 par summu 907,50 *euro* par juridiskās palīdzības sniegšanu civillietā prasītājai (lietas 2. sējums, 146. lapa).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta a) apakšpunktu un otro daļu no atbildētāja /Persona A/ prasītājas labā piedzenami prasītājas izdevumi advokāta palīdzības samaksai 1296,72 *euro* (30 % procenti no prasījumu apmierinātās daļas - 4322,39 *euro*).

Tādējādi no atbildētāja /Persona A/ prasītājas labā piedzenami prasītājas tiesāšanās izdevumi kopējā summā 1888,58 *euro* (591,86 *euro* + 1296,72 *euro*).

[21.3] Tiesa atzīst, ka nav pamata izdevumu piedziņai prasītājas labā par dokumentu tulkošanu.

Prasītāja iesniegusi /Organizācija I/ rēķinus Nr. /numurs/ un Nr. /numurs/ par dokumentu tulkošanu no latviešu uz igauņu valodu, un AS ,,Citadele banka" maksājuma uzdevumus Nr. /numurs/ un Nr. /numurs/, kas apstiprina samaksu par dokumentu tulkošanu (lietas 2. sējums 27. - 30. lapa). No minētajiem dokumentiem redzams, ka rēķinus samaksājusi juridiskā persona /Organizācija A/, lietā nav pierādījumu, ka prasītāja ir samaksājusi minētās summas maksājumu veicējai, tādējādi nav pierādījumu, ka prasītājai ir radušies izdevumi sakarā ar dokumentu tulkošanu izskatāmajā lietā, līdz ar to nav pamata minēto izdevumu piedziņai no atbildētāja.

[21.4] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39. panta otro daļu, Ministru kabineta 2022. gada 11. janvāra noteikumu Nr. 20 ,,Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu aprēķināšanas kārtība" 5., 14., 15., 23. punktu no atbildētāja /Persona A/ valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi kopējā summā 78,03 *euro*, tostarp izdevumi sakarā ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu atvasinājumu izgatavošanu, piegādāšanu un izsniegšanu 39,91 *euro* (lietas 1. sējums, 2., 140. - 142., 181. - 185., 213. - 217. lapa), izdevumi, kas saistīti ar dokumentu tulkošanu 38,12 *euro* (lietas 1. sējums 146., 172., 223. lapa).

[22] Civilprocesa likuma 195. panta pirmā daļa noteic, ka taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus, minot arī to apmēru.

Civillikuma 1765. panta pirmā daļa paredz, ka gadījumā, ja likums nosaka aprēķināt likumiskos procentus, tas ir, seši procenti no simta gadā.

Saskaņā ar Senāta Civillietu departamenta 2021. gada 15. decembra senatoru kopsapulces lēmumu lietas dalībniekam atbilstoši Civilprocesa likuma 195. panta pirmās daļas noteikumiem pienākas procenti ne vien par pamatparādu, kura atmaksa nav notikusi sprieduma labprātīgai izpildei noteiktajā termiņā, bet arī par citiem

maksājumiem, kuri parādniekam bija jāveic šajā termiņā, tostarp par piedzītajām summām, kas izriet no apmierinātajiem blakus prasījumiem, kā arī par piedzītajiem tiesāšanās izdevumiem *(sk. Senāta Civillietu departamenta 2021. gada 15. decembra senatoru kopsapulces lēmuma 2.punktu)*.

[23] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu atbildētājam /Persona A/ nosakāms sprieduma labprātīgas izpildes termiņš desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot izklāstīto, saskaņā ar Civilprocesa likuma 432., 433., 434.pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

SIA /Organizācija A/ prasību daļā pret /Persona A/ apmierināt daļēji.

Piedzīt no /Persona A/ /Organizācija A/ labā zaudējumu atlīdzību 4322,39 *euro* un tiesāšanās izdevumus 1888,58 *euro*, kopā - 6210,97 *euro*.

Samaksa veicama prasītājas /Organizācija A/ norēķinu kontā /konta numurs/.

Noteikt /Organizācija A/ tiesības saņemt no atbildētāja /Persona A/ likumiskos procentus 6% gadā no kopējās piedzītās summas par laika posmu pēc sprieduma labprātīgās izpildes termiņa beigām līdz sprieduma izpildei.

Piedzīt no /Persona A/ valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 78,03 *euro.*

Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksa valsts ienākumos veicama kontā: saņēmējs Tiesu administrācija, reģistrācijas Nr. 90001672316, saņēmēja iestāde: Valsts kase, BIC kods: TRELLV22, konta Nr. LV51TREL2190458019000, maksājuma mērķis: ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi civillietā Nr. C73624522.

Prasību daļā par 3667,19 *euro* piedziņu noraidīt.

Noteikt atbildētājam /Persona A/ termiņu sprieduma labprātīgai izpildei desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

/Organizācija A/ prasību daļā pret /Organizācija B/ noraidīt pilnīgi.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākajā tiesā Civilprocesa likuma 451., 452.pantā paredzētajos gadījumos trīsdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas datuma, iesniedzot kasācijas sūdzību Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese (*paraksts) S.Maršāne

Tiesnese (*paraksts) I.Belicka

Tiesnese (*paraksts) I.Skudra

*Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.